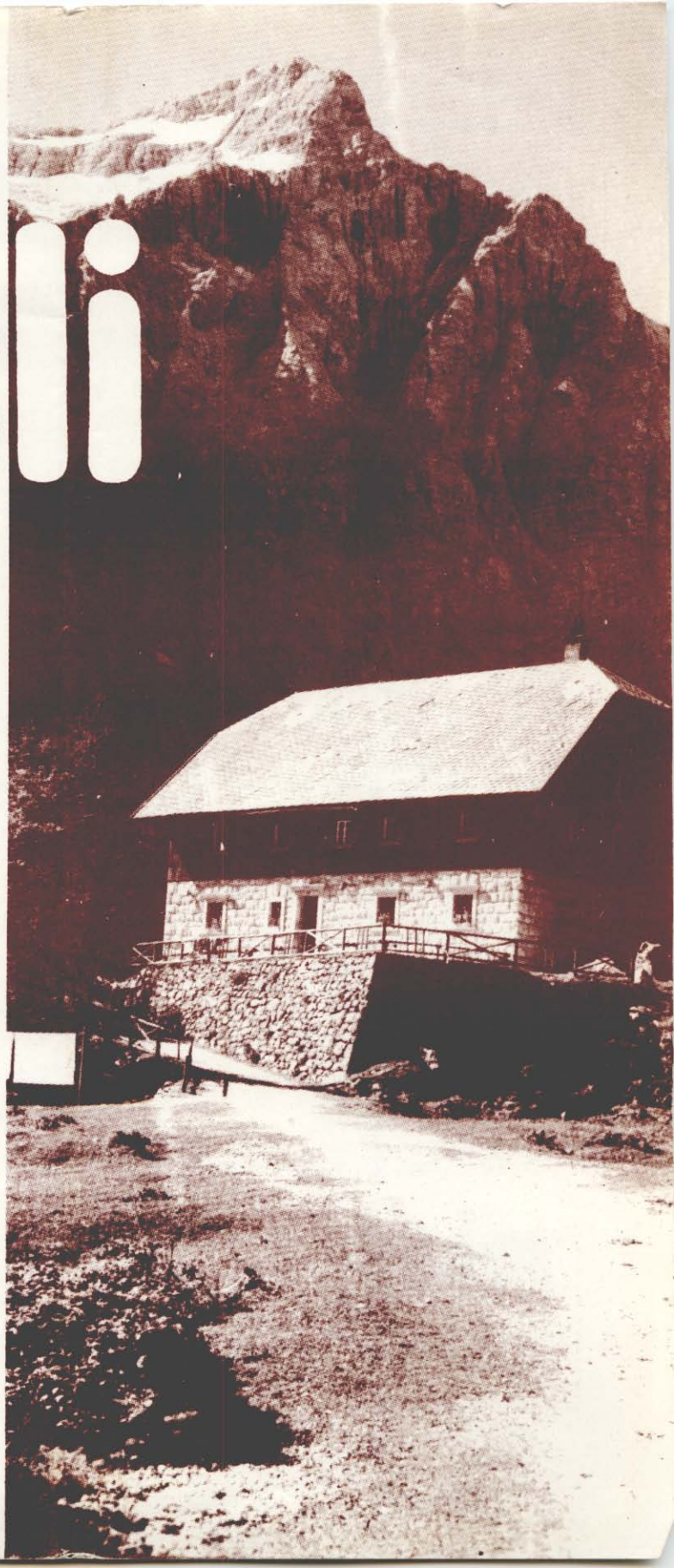

LETO XXIX.
JULIJ
1980

NAJ POVEM: v juniju sta dva bivaša naročnika ponovno naročila MISLI. Pri sosedu sta brala tele obrobne višnice na platnicah zadnje številke in spoznala, zakaj so MISLI prenehale hoditi v njuni družini. Torej le ni bil "kriv" še pokojni urednik o. Bernard, na katerega sta toliko let kuhala jezo, naš mesečnik pa prebiral pri rojaku sosedu . . . Res sem še našel njuni kartici med bivšimi naročniki s pripisom o. Bernardove pisave: Pošta vrnila!

Bog daj, da bi še več nekdanjih naročnikov znova poslalo naslov in začelo prejemati MISLI! Saj jih je lepo število. In vsaki mesec se ponavlja ista zgodba: dve, tri številke pošta vrne, ker se je naročnik odsečil. Včasih se kmalu javi, včasih nič več . . . Za vsakega se mi zdi škoda.

Ob tem boste razumeli, da število novih naročnikov (do danes letos že 34!) ni čisti prirastek, ker obenem maši luknje, ki jih puščajo med naročniki izpadli naslovljenci. Vsekakor je novih več kot teh zadnjih, hvala Bogu! Tako število naročnikov le raste, počasi sicer, a gotovo. Bog daj, da bi šlo po isti poti navzgor tudi v prihodnjih letih, četudi se vse draži, od papirja in tiskarniškega dela do poštne.

Skušam najti pot, da bi zmanjšal stroške brez dviga naročnine. Morda bi za enkrat izdali vsakoletno dvojno številko brez povečanja števila strani in stenski koledar za konec leta kot srednje štiri strani decembrske številke . . . Bomo videli. Eno pa je gotovo: ko bi vsi naročniki povrnili svoj dolg in kaj dodali za Sklad, bi si upravniku s tem ne bilo treba beliti glave . . .

— Urednik in upravnik

K SLIKI NA PLATNICAH:

Oj, Triglav, moj dom . . .
(Aljažev dom pod Triglavom)

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v cenah knjig ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) Cena I. dela \$7.-, II. dela \$8.50.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7.-. Pošel. Čakamo nove pošiljke.

JADRO V VETRU (za II. razred), cena \$6.—; **ZLATA LADJA** (za III r.), cena \$6.—; **VRTILJAK** (za IV. r.), cena \$6.50; **ZEMLJA DOMAČA** (za V. r), cena \$6.50. — Te čitanke, bogate po vsebini in barvnih ilustracijah, uporabljajo slovenske osnovne šole v Trstu. Res vredna pomoč za priljubitev in izpopolnitev znanja slovenskega jezika tudi naši izseljenski mladini.

KUHARSKA UMETNOST AZIJE. Na 233 straneh, s številnimi kuharskimi recepti azijskih narodov in z več barvnimi slikami serviranja azijskih jedil. Zbrala Marinka Pečjak, izdano v Sloveniji. Cena \$13.60.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba Kolariča CM. in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig \$40.- (Posamezne knjige: prva \$7.-, druga \$9.-, tretja \$28.-).

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni.) — Cena vsem trem delom \$10.-

TRENUTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini, stane vezana \$4.—, nevezana pa \$3.— in je vredna branja.

HOJA ZA KRISTUSOM (nesmrtni spisi Tomaža Kempčana v obliki molitvenika). Cena \$5.— vezani knjigi.

MATI, DOMOVINA, BOG (Pesmi Ludvika Ceglarja) — Cena \$2.-.

POPOTNIKI (Najnovejši roman, ki je izšel v izseljenstvu, napisal Aleksej Goriški). 456 strani. — Cena \$10.-.

V ROGU LEŽIMO POBITI (napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev v letu 1945) — cena dva dolarja.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih v letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — 1., 2., 3., in 4. zvezek (zbral dr. Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEDRŠICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—

misli

(THOUGHTS) Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji • Ustanovljen leta 1952 • Izdajajo slovenski frančiškani • Urejuje in upravlja Fr. Basil A. Valentine, O.F.M., 19 A'Beckett Street, Kew, Victoria 3101 — Telefon: (03) 861 7787 • Naslov MISLI: P.O. Box 197, Kew, Vic. 3101 • Letna naročnina \$5.- se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$8.-, letalsko s posebnim dogovorom) • Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema. • Stava: Polyprint (Vic.) Pty. Ltd., 1 Dods Street, Brunswick, Vic. 3056 - Tisk: Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Vic. 3065.

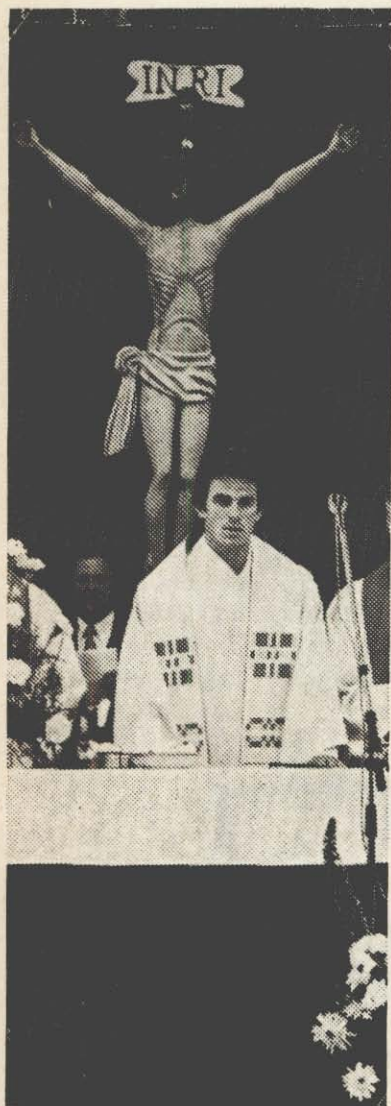
VSEBINA • Ob zarji novih maš — stran 193 • Procesija — stran 194 • "Kogar bo Bog poklical!" — Jk — stran 195 • Znanje jezikov — L.P. — stran 197 • Kam je odletela osa? — Vinko Beličič — stran 198 • Duhovni poklici v luči statistike — Rafko Lešnik v "Družini" — stran 199 • Kruh — P.P. — stran 201 • Adelaide: Gregorčičev dom počitka — Dr. S.F. — stran 202 • Bi se enako odločil? — K.H. — stran 203 • P. Bazilij tipka . . . — stran 204 • Izpod Triglava — stran 206 • Božja beseda — Vrzi mrežo tudi ti! . . . — stran 108 • Vozniki — povest-nadaljevanje 12 — Fr. Grivški — stran 210 • Iz poročila SIM 1979 — stran 210 • Naše nabirke — stran 211 • Kaj pravite? — Pa še mašo so imeli . . . — P. Bazilij — stran 212 • Škof Rožman in molitev za narod — Dr. J. Kolarič — stran 213 • Izpod sydneyjskih stolpov — p. Valerijan — stran 215 • Z vseh vetrov — stran 218 • Kotiček naših mladih — stran 220 • Križem avstralske Slovenije — stran 221.

OB ZARJI NOVIH MAŠ

PRVE NEDELJE v juliju dajo mesecu poseben pečat: okrašene so z zarjo novih maš, saj je glavno vsakoletno posvečevanje novih duhovnikov na koncu junija, ob prazniku apostolov Petra in Pavla. Kaj pomeni za župnijo, da je iz njene srede izšel novomašnik, si drugoverci ali brezverci težko predstavljajo. Novomašno slovesnost je treba doživeti, posebno na podeželski župniji, kjer se med seboj vsi poznajo in so zlasti ob takihle slovesnostih zares kot ena družina božjega ljudstva, zbrana okrog oltarja. Da smo tej slovesnosti kot tisočletni katoliški narod dodali mnogo tradicionalne zunanosti in razne novomašne običaje, ni treba posebej omenjati. Iz starih običajev, pa naj bodo združeni s krstom ali pogrebom, z novo mašo ali poroko, diha občutek vernega naroda. Starodaven je in obenem vedno nov; zunanost, pa vendar zasidrana v neizmerni globini. Temelji na veri, ki prehaja iz roda v rod, a se nikdar ne postara, če le dobiva sproti novih življenjskih moči iz zakramentov Cerkve.

Danes, ob splošni krizi duhovniških poklicev, bi moral za farno srenjo novomašnik pomeniti še več kot pa je pomenil pred leti. In četudi hočejo marsikje času primerno zmanjšati zunanje slovesnosti, je bistvo novomašnega veselja ostalo in ima še močnejši pečat. V še tako tihi in poenostavljeni novi maši se zbrano verno ljudstvo iz srca raduje novega duhovnika ter ga priporoča Bogu v nadaljne varstvo, kakor je zanj tudi pretekla leta molilo. Vsak duhovnik je namreč izprošen, za kar so dokaz Kristusove besede: "Prosimo Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev!"

Če ob tem razmišljamo o današnji krizi duhovniških poklicev, začutimo, kje tiči njen vzrok, ali vsaj eden izmed glavnih vzrokov. In če v slovenskem vdomstvu kar ni in ni novomašnikov (v preteklosti pa jih je bilo, zlasti v ZDA in v Argentini zares lepo število!), moremo zlahka pokazati na dejstvo, da v ta namen vse premalo molimo (ali pa nič), da je naša lastna vera nekako opešala in izgubila svojo življenjsko silo. Avstralski Slovenci si v tem le izpra-

Procesija

**Cerkev romarjev smo
in naše romanje je kakor
procesija.**

**Gremo drug za drugim,
gremo drug ob drugem,
gremo drug mimo drugega.**

**Pot je strma, ozka,
bolj steza kakor cesta.**

**Pa se zgodi, da kdo med
nami pade:
duhovnik, redovnica, laik,
škof.**

Padel!

**V procesiji vzvalovi:
nekaj rok se sproži v pomoč,
nekaj korakov se spretno
izogne,
veliko jezikov se živahno
obregne.**

**Pa pomisli kdo, za koga je
padel:
za tiste, ki so za njim,
da bi videli,
kje je kamen spotike,
za tiste, ki so ob njem,
pa so kakor leviti in farizeji,
za tiste, ki so pred njim,
ker kamna niso odstranili,
ne nanj opozorili.**

**Čas je,
da razmislimo svojo vlogo v
procesiji.**

**Recimo si:
tako bomo strnjeni,
da bomo preprečili čimveč
padcev,
tako bomo eno,
da bomo vsak padec čutil
kot svoj padec,
tako bomo plemeniti,
da bomo vsakemu tako
sprožili roko —
potem pa veselo nadaljevali
pot.**

šajmo vest. Če je bilo doslej med nami kaj duhovniških kandida-
tov, so sproti odpadli — le eden je v tridesetih letih naše avstralske
emigracije srečno prišel do oltarja. Pa še ta — četudi slovenskih
staršev — pravzaprav ni bil sad slovenske skupnosti, ker vanjo vso
svojo mladost ni zahajal. Četudi je vere še kaj ostalo, po naših
družinah nad njo na splošno prevladujeta materializem in potroš-
niška miselnost. Zato tudi skupnost družin, pa čeprav se zbirajo v
cerkvi, nima toliko moči skupne molitve, da bi vzgojila kaj duhov-
niških poklicev . . .

Isti primer zasledimo danes tudi po našem zamejstvu. Obravnava
ga v članku "Upati proti upanju" (Kat. glas) slovenski duhovnik v
Trstu, Msgr. dr. Lojze Škerl. Ko prebiram njegove besede, se mi
zdi, da jih je pisal tudi za nas. Zato naj z njimi končam ta naš
julijski uvodnik:

"(. . .) Ali res ni med našimi fanti nobenega, ki želi prisluhniti
Jezusovemu klicu, ki je edini, ki zares lahko zahteva vse, ker nam
je tudi dal vse? Ali res ni nobene družine, kjer še teče živa voda,
kjer iskreno iščejo Jezusa, ga imajo radi in so zanj pripravljeni da-
rovati mladega sina?"

Bolj ko o vsem tem razmišljamo, bolj se nam kopičijo vprašanja
in vedno težji se nam zdi odgovor. In vendar! Vsaka pristna pokli-
canost požene iz vere; iz vere, ki jo iz dneva v dan doživljamo in
živimo, v odkritem, velikodušnem in prijateljskem zaupanju v
Gospoda. Gotovo nihče ne hodi za tujim človekom; nihče ne posve-
ča svojega življenja neznancu. Če imamo krizo poklicev — ali se
morda ne skriva za vsem tem kriza vere? Kakšno sveto dolžnost
imamo dušni pastirji, starši in krščanski vzgojitelji, da današnja
mladino privedemo do globokega poznanja Kristusa, do vere vanj,
do prijateljstva z njim!

Prosili bomo z besedami apostola, da nam Gospod "pomnoži
vero" v naših krščanskih občestvih in posebej še v tistih, ki jih je
poklical v svojo službo ali jih bo še poklical.

Molili bomo, da bi Kristusova ljubezen prebudila božji klic v
mnogih plemenitih mladincih in v duši drugih dobrih in nesebičnih
ljudi, da bi obotavljajoče spodbudila k odločitvi, in tiste, ki so si že
izbrali svojo življenjsko odločitev, ohranila v trajni zvestobi.

"Kogar bo Bog poklical! . . ."

„Se kaj pripravljate na novo mašo? “ sem tistega večera pobaral gručo deklet in fantov, ki so se zbirali k mladinskemu verouku.

„Seveda. Že pol leta razmišljamo o duhovništvu. Skupni veroučni večeri so kakor nalašč za to. Radi bi začutili, kako prihaja z vsakim novim duhovnikom med nas Kristus.“

„Župnik govori iz njega; naučen je,“ si mislim, oni pa nadaljuje.

„Novomašnik je eden izmed nas. Z nami je živel, hodil v šolo, k verouku, v planine, na kopanje. Ljubil je življenje kakor mi in ga še ljubi. Če je nekega dne sprejel križ in z večjo odpovedjo zgrabil za kelih, je pač zato, da bi bilo nam v vsakdanjem življenju lepše.“

„Kako to misliš? “

„Zelo preprosto! Tudi jaz sem želel postati duhovnik. Vabilo me je veselje, s katerim se je oblačil kaplan. A kmalu sem spoznal, da se za prešernim smehom skriva veliko dela, študija, premagovanj in odpovedi, pa me je minilo. Hotel sem hitro in dobro zaslužiti. Spotoma pa sem se še zaljubil. In tako je z vsakim izmed nas. Tudi s Tonetom.

A on je stisnil zobe, napravil čez vse velik, Kristusov križ, in šel po drugi poti. Vem, danes o takšnih odločitvah radi dvomimo. Za Toneta ne moremo. Med nami živi, poznamo ga. Vemo, da mu je njegova življenjska odločitev veliko več kot iz šolskih knjig priučena drža ali celo pretvarjanje. Zato je ostal, kakršen je bil: pristen, preprost. Napredoval pa je v velikodušnosti. Da, po njem res stopa Kristus med nas, a tudi po drugih, po vsakem posebej.“

„Glej no, to mladino!“ se čudim.

„Kako zgovorna zna biti; drugače kot mi v svojih letih. Po svoje pove in tako kakor čuti. Je že res, da je misli nekje tudi slišala ali brala, a ko jih pove, so že njene.“

Še so govorili. Dekle je pojasnjevalo, da se čutijo za Tonetov poklic vsi odgovorne. Zato zanj molijo. Po dogovoru se vrstijo in po trije, štirje, da bi laže zdržali.

Pogovor bi se še kar pletel v to smer, a sem ga preusmeril.

„Pri vas verjetno ne bo zunanjih slovesnosti, da bo prišel bolj do izraza duhovni pomen praznika? Razkazovanje ne ustreza današnjemu človeku.“

„Kako to mislite? “ so se začudili. „Nova maša je dan veselja, veselja pa navadno ne skrivamo. Ne ne! Pri nas bomo imeli veliko slovesnost. Cvetje, vence, petje in ‚razgrajanje‘. Vsaj tri mlaje bomo postavili. Vam to ni všeč? “

Tako so me postavili na nakovalo.

„Poduhovijeno krščanstvo nam ni všeč. Preveč diši po žalosti, čemernosti, preveč poveša glave in sklepa roke v narejeno kretnjo.“

„Mar veselja ne moremo poduhoviti? “ sem se upiral. „Je mar poduhovljenost drugi izraz za puščobo, dolgočasje in staromodje? “

„Počasi gospod! Zakaj bi prehiteli in po ne vem kakšnem načinu delili stvari? Če imamo dolge lase, smo mar zato posvetni? Če nam ugaja sodobna glasba, smo zato že razbrzdani? Če gremo kam fantje in dekleta skupaj, se od srca nasmejemo in zapojemo – ali smo tedaj pokvarjeni? Je že res, da pretiravam. Vendar se mi zdi, da je v očitkih tudi nekaj zavisti!“

Še bi besedili, klepetali in modrovali, da ni prišel „stric“ Mar-

tin in jih povabil v učilnico. Jaz pa sem jo mahnil po župniji.

● ● ●

„Novo mašo boste imeli, mati; ali se je kaj veselite?“ sem se pridružil ženi, ki se je ob palici vračala iz cerkve. Medtem ko sem z mladimi govoril o novih mašah, je ona še vedno molila pred Marijinim oltarjem.

„Veselim, veselim!“ je od zemlje, kamor so jo upognila leta, dvignila obraz proti meni. In kar slišal sem njene misli: „Kdo pa si, ki me sprašuješ? Ti je nova maša v veselje ali napotje?“ Na glas pa je rekla:

„Veste, od dekliskih let molim za duhovnike: da bi jih bilo čimveč, da bi bili goreči, pa tudi zato, da bi jih znala spoštovati in poslušati. Za našega že dolgo molim vsak dan rožni venec.“

„Ste morda njegova sorodnica? Boste med gosti? Kako gledate na zunanje slovesnosti?“ sem silil vanjo. Ona pa se je zapičila v zadnje.

„Le kako si predstavljate nove maše? Jaz sem jih videla že veliko, pa se ne spomnim, da bi me motile. Jemala sem jih kot praznik za vso župnijo, za vse kristjane.“

Počasi sem izvlekel iz nje, kaj sodi o „posvetni“ duhovniški obleki, o obhajanju na roko in podobnih malenkostih. Kot že tolikokrat sem spoznal, da so najpreprostejši verniki velikokrat bolj razgledani in širokosrčni, kot se nam dozdeva. Starka mi je med vrsticami povedala marsikaj. Tudi to, da se resničnost ali zlaganost naših pobožnosti najbolj pokaže v razumevanju in obzirnosti do drugih.

● ● ●

Poslovila sva se pri vratih moje bolne znanke. Že več let je priklenjena na posteljo in si brez drugih ne more kaj prida pomagati. In vendar zna biti potrpežljiva in neizmerno hvaležna za vsako malenkost.

Govorila sva o vsakdanjih težavah, življenju v hiši in na vasi, beseda pa je seveda nanese tudi na bližnji župnijski praznik. Veliko misli na to, veliko moli in trpljenje daruje, da bi Tone postal in ostal dober duhov-

nik. Zase ne pričakuje ničesar. Veselilo pa bi jo, če bi jo prišel po posvečenju obiskat in ji podelit novomašni žegen. „Če ga ne bo, ne bom razočarana, mladi imajo pač svoja pota in svoje skrbi. Ne morejo biti povsod, zlasti v prazničnih dnevih ne.“

Trpljenje človeka odpira za razumevanje bližnjega in odpustčajočo dobroto. Da, takšni so naši bolniki!

Ko sva se poslovila, sem ji zaupal: K Tonetovim grem, da vidim, kako se sučejo v tem direndaju.

Nova maša je za domače velik napor. Koliko skrbi, misli, potov pa tudi izdatkov zahteva tako velika množična slovesnost. Kako vse skupaj vpliva na domače? Jim je v breme ali veselje? Ker nisem novinec na takšnih pripravah vem, kako dvorezen je njihov vpliv. Če za vsem naporom ne raste glavna skrb, novo-mašna dediščina in njen vzor, zunanje opore ne pomenijo veliko. Postajajo žalostni spomeniki nekega navdušenja, ki je preplitvo poglajlo korenine.

Tu je bilo drugače. V zunanjih pripravah sem čutil nekaj posebnega, kar se je zlivalo z nečim nevidnim. Prav zato priprava ljudi povezuje v posebno prijateljstvo.

● ● ●

Seveda ima vsaka skupnost tudi svoje senčne strani. Slika ne bi bila resnična, če bi se s svetlobo ne mešali odtenki teme. Tako je pač v tem našem življenju...

Popoldne sem imel priložnost govoriti s strežniki. Okoli trideset jih je bilo. Nekaj iz osnovne in nekaj iz srednje šole. Zsrbel me je jezik, zamamila poklicna „dolžnost“ in sem udaril. V živo.

„Kateri med vami bo naslednji?“ Pisana družčina je molčala. Kaj je kateri mislil, je težko reči.

„Nobeden?“ sem se čudil. „Od starejših je Tone že četrti. Zdaj se mora kdo od mlajših odločiti.“

„Kogar bo Bog poklical!“ se je odrezal nekdo od najmlajših.

„Prav imaš: kogar bo Bog poklical! Pa ti vedno slišiš, ko kličejo?“

Jk

ZNANJE JEZIKOV

Članek je napisal L.P. in je bil objavljen kot uvodnik v "Ameriški domovini". Obrnimo njegovo vsebino za naše avstralske razmere, pa bo tudi nam koristil! — Ur.

ALI se ne zanimata vsak oče in vsaka mati za to, da bi bil njun otrok, pa bodi fantič ali deklíč, usposobljen povzpeti se v življenju do čim boljšega položaja v družbi in si zagotoviti udobno eksistenco in primeren ugled v svojem socialnem staležu? Daleč za nami so časi, ko je slovenski človek bil prisiljen misliti, da zanj ni druge mesta kot v rudokopu ali plavžu, kjer je garal kot črna živina. Današnja mladina ima mnogo več priložnosti za izobrazbo, tudi višjo, kot jo je imela nekoč.

Vendar se v eni stvari tudi sodobni slovenski človek ne more prav otresti starokopitne miselnosti, namreč, da je znanje materinskega jezika dejansko brez praktične vrednosti za bodočo kariero otroka; da je učenje tega jezika v posebnih šolah in njega redna uporaba v družini samo breme za otroka in nekaj nacionalno-čustven predsodek ljudi in krogov, ki bi radi z jezikom ohranjali slovensko zavest in narodno pripadnost v daljno prihodnost. Kaj pogoste so pripombe: "Kaj bo pa otroku koristilo znanje slovenščine? Potem še angleščine ne bo dobro znal." To-le zadnje mnenje so vzgojeslovci in jezikoslovci popolnoma zavrgli. Dokazali so, da se otrok in pozneje mladostnik igraje nauči istočasno dveh jezikov, morda še lažje kot enega samega. Jeziki se namreč med seboj dopolnjujejo in izpopolnjujejo.

Kaj pa s prvim ugovorom glede koristnosti učenja in uporabljanja materinega jezika?

Ponovno je slišati z najvišjih vladnih mest in iz časopisja, kako kvarno se izkazuje resnica, da ogromna večina Amerikancev obvlada samo en jezik, to je angleščino. V mislih imajo predvsem mladi rođ, ki jemlje ta problem zelo subjektivno, lahkotno in brezbržno. Pa ne samo študenti, prav tako tudi učne ustanove, bodisi high school, college ali univerza. Pred 15 leti je med vsakimi štirimi študenti višje šole (high school) po en učenec študiral kak tuj jezik; danes je komaj eden med sedmimi. In 34 odstotkov univerz je zahtevalo za vpis znanje enega tujega jezika, dočim danes to zahteva samo 8%. Javna oblast, pa tudi industrijski in trgovski krogi so resno zaskrbljeni, kam bo brezbržnost za tuje jezike privedla Ameriko v tujem svetu. Ustanovljena je bila Commission on Foreign Language and International Studies, ki naj položaj prouči in stavi predloge.

Amerikanci so mislili, da lahko shajajo z angleščino pri stikih s svojimi sosedi na tem kontinentu. Toda po drugi vojni so se ameriški stiki raztegnili po vsem svetu, in angleščina je postala uradni jezik v diplomaciji, zna-

nosti in deloma trgovstvu. Za to dejstvo se skriva sedanjí rod v tej deželi, češ z angleščino pride človek povsod po svetu, drugih jezikov ni treba znati. Omenjena komisija pa ugotavlja, da "pretežna večina prebivalstva na svetu ne razume in ne govori angleško . . . Naši vitalni interesi so prizadeti z usodnim stališčem, da naše znanje drugih jezikov nima pomena." Delajo se načrti in iščejo sredstva, kako bi se tej važni zadevi prišlo blizu. Novi Department of Education pri zvezni vladi ima pred seboj nalogo, poiskati sposobne učitelje za pouk raznih tujih jezikov in uvesti ta pouk na široki bazi.

"Kolikor jezikov znaš, toliko mož veljaš," pravi slovenski pregovor. Magari če je eden jezikov tudi jezik naših slovenskih staršev in prednikov. Misliš, da je to znanje brez pomena? Se motiš! Slovenščina je eden izmed slovanskih jezikov, stara in častitljiva, če pomislimo na Brižinske spomenike iz davnih časov, pisane v našem jeziku, ali na prve slovenske knjige Primoža Trubarja, ali sveto pismo Jurija Dalmatina. Človek dobi včasih vtis, da Slovenci mnogo premalo cenimo svojo govorico, ki sta se je v starejši verziji posluževala celo sv. brata Ciril in Metod in jo svetovna literarna zgodovina priznava in ceni bolj, kot jo cenimo mi.

Toda ta argument pri mladem rodu, ki se prerad ozira samo za koristnim in donosnim, malo velja. Naj pa potem velja naslednje dokazilo. Vsi slovanski jeziki so rastli in se razvili iz istih besednih korenin. To se pravi, da so si med seboj sorodni, eni bolj, drugi manj. To velja za srbohrvaščino v prvi vrsti, pa obširno tudi za ruščino, poljščino, češčino, bolgarščino itd. Da se more človek tem jezikom uspešno približati in se jih v potrebi priučiti z lahkoto, mora seveda svoj materinski jezik obvladati tudi pismeno in do gotove mere slovniško, ne samo v spakedranih, s poslovenjeno angleščino zmešanih dialektih svojih prednikov. V dosedo tega je potreben načrten pouk v šoli, kar zopet dokazuje neizmerno vrednost slovenskih farnih šol. Naš ideal naj bo, da se etniške šole v velikem interesu Amerike na vso moč pospešujejo in vzdržujejo iz javnih sredstev.

Že omenjena ameriška komisija zaskrbljeno obžaluje zanemarjanje tujih jezikov po šolah, kar ima za posledico, da se slabša ameriška ekonomska pozicija v svetu,

da radi neznanja jezikov močno trpijo zunanje-politični uspehi, trgovinska bilanca in dosežki splošnega ameriškega uveljavljanja v tujem svetu. Samo en primer: komisija navaja, da je prodoren uspeh japonskega tekmovanja na ameriškem trgu tudi posledica dejstva, da 100,000 japonskih trgovskih zastopnikov v Ameriki tekoče govori angleško, med tem ko je japonsko govorčih Amerikancev na Japonskem komaj peščica. "Nič

manj kot nacionalna varnost je prizadeta," pravi poročilo komisije.

Zakaj se ne bi slovenske krvi človek, rojen tu, z znanjem slovenščine z lahkoto priučil drugega slovanskega jezika in zasedel lepa mesta v industrijskotrgovskih ali diplomatskih zastopstvih v tej ali oni slovanski državi? Ali bi se ne splačalo s tega vidika naučiti se temeljito materinega jezika?

VINKO BELIČIČ, Trst

Kam je odletela osa?

SOSSED Mrna stoji sredi sončnega vrta in je zadovoljen, ker je vse prav. Krompir je bil debel, in iz tistih gred zdaj veselo poganjata repa in motovilec. Naslonim se na ograjo in Mrno s prisiljenim nasmehom zaupno vprašam:

"Ali imate vi kako pištolo pri hiši?"

Pogleda me, prepričan, da ni prav slišal. Že večkrat se mu je, osemdesetletniku, pripetilo, da je kaj narobe razumel.

"Pištolo, veste," poudarim zadihano, "da bi v svoji družini nekaj reda napravil."

Ustraši se in zamrmra: "Kaj boste s pištolo — saj vas takoj primejo!"

V skrbi za njegovo srce omilim grožnjo, češ ne mislim tako resno — mar končno ne hodim v cerkev? — hudo je pa le, kadar se človek povsod bolje počuti ko doma.

Čez mejo se je namreč prizibala svakinja Vilma s težkima kovčkoma živil — in odtlej se pri nas samo kuha in govori. Brez oddiha se glasno govori o kuhi in o meni nepoznani njuni žlahti v meni že tuji deželi Jugo, ki k svetovnim energetskim virom prispeva eno stotinko odstotka, potroši pa štiri stotinke. Vem, da mora vsakdo prenašati svoje križe, a tale z Vilmo mi je bil brez potrebe navržen. Semtertja ustrelim puščico v tisto povodenj besed, vendar, žal, niso vsi tako občutljivi ko jaz. Žena mi je po kosilu očitala: "Ti se kar trudiš,

kako bi bil bolj zoprni!" "Vama se pač ni treba," sem se ji žaljivo zahajljal.

Njena zamera je bila pozabljena tisti dan, ko se je s sestro Vilmo že v temi vrnila trudna iz mesta. Sočutno sem jo poslušal.

"Likalnik, ki na eni strani lika, na drugi pa si lahko jajce ocvreš. Kava v kockah: smejali so se mi v trgovinah, misleč, da sem mahnjena. Oni tam gori v Jugo vejo več ko mi, kaj vse se dobi tostran meje. Nos imajo genialen, fantazijo brezmejno. Eden drugega menda samo opazujejo — zlasti še Nemce, turiste — in vse hočejo imeti, kar kje vidi-jo, samo da bi jih drugi zavistno občudovali. Pomisli, Vilma je pomerjala blue jeans številka 58 — in ni mogla več iz njih. Klicala me je, ko da bi se potapljala."

Vodo v temni cementni kotanji pod mano, pokriti z redko mrežo, obseva sonce — in na gladini se osa na vse kriplje trudi, da bi se rešila. Vidim, da brez moje pomoči ne bo prilezla na suho. Dalje ko jo gledam, bolj se mi smili, Pohitim okrog vogla na vrt, poiščem količ, vzdignem mrežo in ga pomolim osi. Po več poskusih se ji uspe ujeti. Prene-sem jo na suho sonce. Suši si krila in je srečna, kot da bi vstala od smrti.

"Upam," živo pogledam soseda, ki se mi čudi, "da bo zletela in neko žensko pičila v jezik. Pištola bi bila res prekruta."

Sosed Mrna se olajšano heheta, in ko se spet ozrem na konec količa, ni ose nikjer več. Je odletela na kak zrel grozd ali na načeto žolto hruško — ali da mi spolni željo?

DUHOVNI POKLICI v luči statistike

Tudi duhovni poklici poznajo čase zastojev in upadanja, pa leta rasti in vzponov

Med duhovne poklice štejemo škofijske in redovne duhovnike, redovne brate in redovnice. Že beseda "poklici" nam veliko pove. Človek se odloča za "poklic", ker sledi nekemu "klicu", svoji notranji naravnosti, kakor jo kot kristjan odkriva v vesti pred Bogom. Če so že različni darovi, različne službe in različna dela (prim. 1 Kor 12, 4-6), potem pač vemo, da vsi skupaj predstavljajo pestrost človeškega življenja. Noben poklic nikoli ne more živeti in obstajati sam zase in zaradi sebe, neodvisno od drugih poklicev in ljudi. Vsi poklici so potrebni, se med seboj dopolnjujejo in podpirajo. Tudi "duhovni poklici" imajo svoje mesto v življenju človeštva. Cerkev po njih "služi ljudem". Kakor vsi poklici poznajo seveda tudi duhovni poklici svojo cvetočo dobo, čase zastojev in upadanja pa tudi leta rasti in vzponov. Razodevajo neko "življenjsko moč" vere, pa tudi cenitev tistih duhovnih vrednot, ki človeštvo na svoj način varujejo pred notranjim razkrojem.

Duhovniki

Ob podatkih za ljubljansko nadškofijo bomo osvetlili nekatere vidike, ki vsekakor veljajo za vse duhovnike. Poučna je primerjava umrlih duhovnikov dveh generacij (1900-1929 in 1950-1979).

Umrli v starosti	1900-29	1950-79
54 let in manj	36 %	8 %
55 do 74 let	40 %	40 %
75 let in več	24 %	52 %
v povprečni starosti	60 let	73 let
z dobo službovanja	35 let	48 let
za 595 duhovnikov		
potrebnih novomašnikov	17	12.4
vsako leto		

Zaradi višje življenjske starosti danes za isto število prebivalcev potrebujemo manj novomašnikov kakor na začetku tega stoletja. Tudi visoko število starejših duhovnikov je zelo dragoceno, čeprav ne morejo več opravljati vseh duhovniških opravil enako uspešno. Če bi ne bilo pomanjkanja duhovnikov, bi mogli ti starejši duhovniki prevzeti zelo pomembna opravila (spovedovanje, obiskovanje bolnikov in vernikov, verske pogovore . . .).

Prenavljanje duhovniških vrst

Ljubljanska nadškofija je imela do leta 1945 povprečno 590 škofijskih duhovnikov, danes ravno 360. Povo-

jna leta bomo prikazali v dveh stolpcih: umrli — posvečeni duhovniki.

V letih	umrli	posvečeni	razlika
1946-49	50	12	- 38
1950-54	49	26	- 23
1955-59	34	32	- 2
1960-64	65	32	- 33
1965-69	55	47	- 8
1970-74	46	84	+ 38
1975-79	34	51	+ 17
Skupno	333	284	- 49

Povojna bilanca poklicev je negativna. Število umrlih duhovnikov niha in počasi upada, saj se skupno število duhovnikov manjša, umirajo pa predvsem starejši močnejši letniki. Podobno niha tudi število novomašnikov in zadnja leta rahlo upada.

Generacije duhovnikov

Iz Letopisa Cerkve na Slovenskem za leto 1978 povzamemo podatke za tri škofije in redovnike v treh "generacijah" po starosti. Število navedemo zaradi informacije, več pa nam povedo odstotki. Zato bomo uporabili dve tabeli.

Škofija, redovi	39 let in manj	40-64 let	65 let in več	skupno
Koper	68	89	28	185
Ljubljana	161	132	72	365
Maribor	136	123	93	352
Redovi	96	108	70	274
Skupno	461	452	263	1.176

V ODSOTOKIH

Koper	36.8	48.1	15.1	100.0
Ljubljana	44.1	36.2	19.7	100.0
Maribor	38.6	35.0	26.4	100.0
Redovi	35.0	39.4	25.6	100.0
Skupno	39.2	38.4	22.4	100.0

Primerjava nam pove, kje je struktura po starosti bolj, kje manj ugodna. Slovenija je stalno — pred vojno in po njej — imela med duhovniki približno 20 odstotkov redovnikov. Če bi na škofijskega duhovnika dodatno prišlo 1.250 prebivalcev, skupno z redovniki pa ravno 1.000, dobimo sledečo sliko potreb:

Škofija, redovi	potrebuje duhovnikov	novomašnikov
Koper	190	4
Ljubljana	660	14
Maribor	670	14
Redovi	380	8
Skupno	1.900	40

Danes "manjka" duhovnikov Kopru 5, Ljubljani 300, Mariboru 318, redovom pa 106. Šele čez 50 let bi Slovenija po gornji tabeli dobila 1.900 duhovnikov. V tem času pa bo število prebivalcev še naraslo in cela vrsta drugih sprememb bo zahtevala svoje. V odstotkih manjka danes Kopru 3, Ljubljani 45, Mariboru 48, redovom pa 28 odstotkov duhovnikov. Potreb in dela je dovolj, le zganiti se moramo!

Redovni bratje

Po Letopisu iz leta 1978 opazimo "razklanost" redovnih bratov na dve "generaciji".

Bivajo in delujejo	stari 54 let in manj	stari 55 let in več	skupno
v Sloveniji	24	78	102
zunaj Slovenije	7	20	27
Skupno	31	98	129

V Odstotkih

v Sloveniji	23.5	76.5	100.0
zunaj Slovenije	25.9	74.1	100.0
Skupno	24.0	76.0	100.0

Če vzamemo za merilo starejšo generacijo, bi moralo biti v Sloveniji 147 bratov starih 54 let in manj, zunaj

Slovenije pa 30. Za potrebe doma bi pri takem številu "poklicev" vsako leto moralo vstopiti med redovne brate 5 ali 6 slovenskih fantov iz istega letnika — to je eden na 5.000 ali 7.000 fantov iste starosti. Zakaj teh poklicev ni? Kaj opuščamo, da se ne zbudijo? V čem moramo spremeniti naše ravnanje in delo za poklice, v čem preveriti "profile" opravi, ki bi jih redovni bratje prevzemali? Še druga vprašanja si lahko zastavimo!

Redovnice

Razdelimo jih tudi po dveh generacijah kakor redovne brate.

Bivajo in delujejo	54 let in manj	55 let in več	skupno
v Sloveniji	277	829	1.106
zunaj Slovenije	222	468	690
Skupno	499	1.297	1.796
V Odstotkih			
v Sloveniji	25.0	75.0	100.0
zunaj Slovenije	32.2	67.8	100.0
Skupno	27.8	72.2	100.0

Če vzamemo za merilo starejšo generacijo, bi moralo biti v Sloveniji danes 1.244 mlajših od 54 let, zunaj Slovenije pa 702. Za potrebe doma bi torej moralo vsako leto vstopiti med redovnice 40 deklet, to je 2.6 na 1.000 deklet istega letnika. Tudi v tem primeru si moremo zastavljati podobna vprašanja kakor pri redovnih bratih

Sklepna misel

Vse kaže, da je med nami na splošno premalo živa misel, da smo vsi v veri sodelavci božje milosti. Bog zanes-

TAMAR
med našimi
gorskimi velikani

ljivo kliče (prim. Mt 22, 14). Vprašanje se začne za nas tam, ko je treba reči: V čem pa mi sodelujemo pri božjem klicanju? Kaj moramo mi storiti, da pride do odločitev za vstop v duhovne poklice? Poklici zorijo iz močne vere nas vseh, vsega občestva. Takšna vera ne pozna ugibanj ali negotovosti, deluje po ljubezni. Med drugim nam manjka tudi jasnih "profilov", da bi mladi videli in res čutili, kaj duhovni poklici so — ne sami zase, temveč za vse ljudi! Dokler bo ta zavest medla v

dejanjih nas vseh — duhovnikov, redovnikov, redovnic in vernikov — kaj malo otipljiva, v besedah pa premalo prepričljiva, bomo vsi imeli dovolj vzroka za obžalovanje vsega, kar smo "dobrega opustili". Nazadnje se vsako dobro delo začne iz spokornosti, tudi delo za poklice. Ta spokornost iz upanja pa mora zajeti prav vse. Nihče ne more reči: Drugi naj se za to brigajo, mene se to ne tiče! Kdor bi tako mislil ali celo govoril, je že "izdal" Kristusa.

RAFKO LEŠNIK

KRUH

P. P.

Lepo je polje, ko po njivah valovi rumeneče žito. Otrokom so nam nekdanj rekli, da na njivi raste kruh.

Primerjali bi ga lahko zraku, ki nas obdaja in ga pljuča soka, ko ga potrebujemo. Niti ne zavedamo se, da bi brez njega morali umreti. Isto je s kruhom. Vemo, da je pri hiši, in kadar se nam zahoče, ga vzamemo. Zdi se nam, da ga ne bi mogli pogrešati, tako je povezan z vsakdanjim življenjem. Šele, ko bi nam res manjkalo dan ali dva, bi začeli čutiti, kako nam manjka neobhodno potrebno. Puščobno in prazno bi postalo pri hiši.

Ste že kdaj videli zelo lačnega človeka? Prvo leto mojega šolanja — bilo je zadnje prve svetovne vojne — je bil v razredu deček, otrok primorskih beguncev, ki so se bili k nam zatekli pred bližajočo se fronto. Ko je nekoč pozvonilo za odmor, je predme skočil s stegnjenimi rokami in izbruhnil besedo, ki mu je takrat menda pomenila vse na svetu: „Kruha!“ Ne toliko iz usmiljenja kot v polzavesti,

da je treba pomagati, mi je moj kos črnega kruha izpadel iz roke. Z bliskovito naglico ga je lačni deček pobral in v par grižljajih spravil v prazni želodec.

Tesno mi postane pri srcu, kadar vidim v smeteh skorjo ali celo kos kruha. Vedno mi stopi pred oči široki, koščeni obraz z velikimi, lačnimi očmi. S kako slastjo bi tak otrok pojedel zavrženi kruh, prebrskal smeti, ali ni v njih še kaj užitnega.

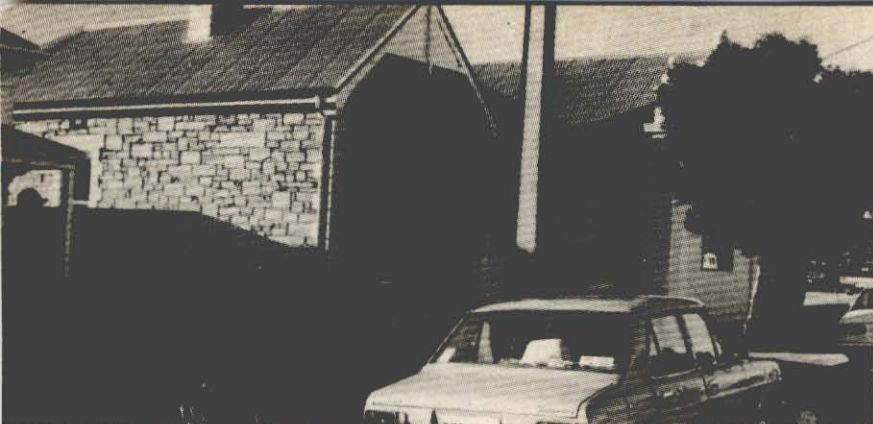
Hvaležni bodimo, ker nam leto za letom Bog blagoslavlja polja in deli kruha. V naših družinah ne vlada pomanjkanje, vseeno pa bi morali otroci ceniti in spoštovati kruh, ki ga prejemo vsak dan.

Gospodar narave — Kristus sam — je o kruhu pogosto govoril. Lačni množici ga je pre- skrbel s čudežem in nato apostolom naročil pobrati kosce, da se ne bi končali.

Pri nas je nekdanj veljalo: „Če pade kruhek ti na tla, poberi in poljubi ga!“ Tudi blagostanjski družbi, kot je naša, bi ne bilo v sramoto, če bi tako vzgajala mladi rod v spoštovanju in srčni kulturi.

Delimo kruh, pomnožimo ga, kot je to delal Jezus! Imamo se za njegove učence. Morda je za ljudi „tretjega sveta“ še danes Jezusova pomnožitev kruha dejanje, ki jih najbolj prevzame in najbolj zaposluje. To je zanje Kristusov nauk, krščanstvo! S tem, da delimo s potrebnimi, da se brigamo za njihov napredek, živimo evangelij.

Adelaide: GREGORČIČEV DOM POČITKA

V OKVIRU dejavnosti našega verskega središča v Adelaidi je že nekaj časa uradno registrirana ustanova **Slovene Centre Incorporated**, čigar glavni namen je ohranjati in pospeševati med južnoavstralskimi Slovenci slovenski jezik, kulturo in narodna izročila ter skrbeti za njihovo vsestransko in socialno blaginjo. Danes že lahko z veseljem in ponosom poročamo, da smo na materinski dan, 11. maja letos, začeli **GREGORČIČEV DOM POČITKA**. Tega dne je po nedeljski maši Fr. Filip Feryan Dom blagoslovil v prisotnosti slovenske soske.

Nihče ne ve, kaj bo jutri, kaj šele, kaj ga čaka v njegovi bodočnosti. Prav tako nihče ne ve, kako in kje bo na stara leta. Morda bo popolnoma osamljen, pozabljen celo od lastnih otrok... Zato smo se lotili dela, da uredimo dom počitka, zaenkrat za ostarele ženske.

Za dom počitka smo vzeli v najem prostorno in v ta namen preurejeno hišo, ki je last državne ustanove Housing Trust of S.A. in je poslopje oddala za zmerno najemnino. Hiša je na naslovu **35 Richard Street, Hindmarsh**, torej na ulici takoj za slovenskim verskim središčem. V domu, opremljenem z vsemi udobnostmi, bo prostora za dvanajst do štirinajst oseb.

Dom smo imenovali po slovenskem pesniku Simonu Gregorčiču, velikemu domoljubu, preroku slovenskega naroda bi lahko rekli, ker se prav sedaj uresničujejo nje-

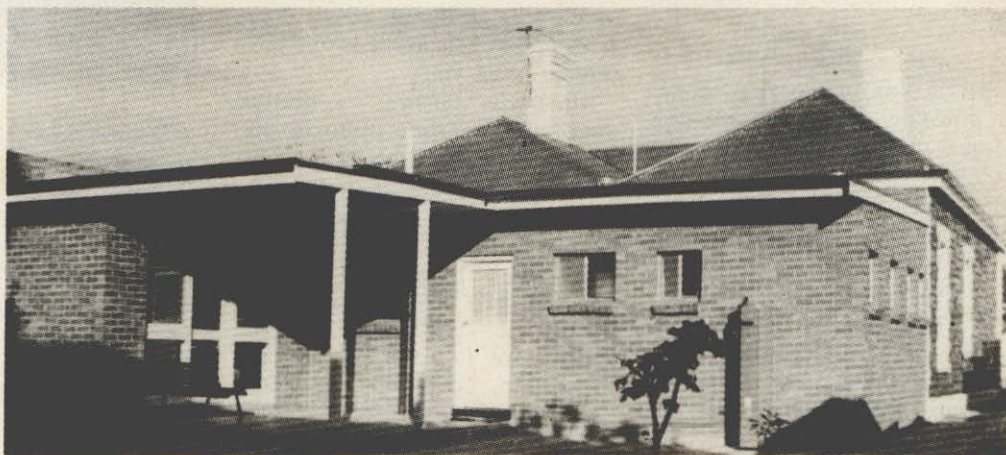
gove pesmi v vsej trdi in neizprosni resnici. Ob tej priložnosti se spominjamo pesmi, ki jo je zapel slovenski pesnik in pisatelj Franc Ksaverij Meško ob Gregorčičevi smrti — velikemu pesniku — trpinu v spomin, v čast in oddolžitve. Naj nas vodi tudi danes:

In pesem Tvoja nam molitev bodi,
ki moli jo nevesta v srečnih dneh,
kot svetla zvezda nas tolaži, vodi
naj v žalosti brezzvezdnatih nočeh.
Naj peva jo vesel pastir na trati,
ob delu naj jo peva mož krepak,
ob zibelki jo pevaj mlada mati,
na bojnem polju pevaj jo vojak,
kjerkoli v širnem svetu kdaj Slovenec hodi,
naj vedno spev ga Tvoj spremlja povsodi.

Slovesna otvoritev našega doma bo v bližnji bodočnosti, ko bomo končali še vsa malenkostna dela ter ukrenili vse potrebno za dobro gospodarstvo in upravo. In ko bomo uspeli pri ureditvi tega prvega Doma počitka za ženske, bo treba misliti tudi na Dom počitka za moške, čim bi se za to pokazala potreba.

Vabimo vse Slovence kjerkoli v Avstraliji, da se javijo, če imajo koga, ki bi bil zainteresiran za sprejem v dom. Dom je namenjen predvsem za Slovenke, če bi se

Gregorčičev
dom počitka
s cestne
strani
(zgornja
slika) in
z vrtno

pa teh ne prijavilo dovolj, bomo sprejeli tudi osebe drugih narodnosti.

Da omogočimo rojakom, da nam pomagajo denarno ali drugače, smo razpisali akcijo za ustanovne člane Gregorčičevega doma počitka, ki bi nam pomagali s primeranim denarnim prispevkom. Ustanovniki bodo imeli vse pravice soodločanja pri upravi doma.

NEKEMU našemu duhovniku, kateremu je poklic dozorel pred zadnjo vojno, ki torej ni več mlad, sem zastavil vprašanje: Če bi danes izbral in bi se moral odločiti za poklic, ki si si ga izbral, ali bi se še enako odločil?

Nekoliko se je zamislil, potem pa se pristrčno nasmehnil in rekel:

Ne samo enkrat, tudi večkrat, če bi bilo potrebno, bi se enako odločil. Če me je takrat nagibalo k duhovništvu stanje našega ljudstva, ki je bilo tako zapuščeno in zatirano, če sem mu hotel kot duhovnik stati posebno blizu, se mi danes to ljudstvo še bolj smili. Smili se mi zato, ker je še bolj zapuščeno in še bolj lačno kot takrat. Da se razumemo: Naši ljudje niso lačni vsakdanjega kruha, tega imajo večkrat še preveč. Tudi niso zapuščeni in zatirani, kot so bili, saj so sami svoji gospodarji. Toda lačni so kljub temu bolj kot takrat, ker so lačni Boga, a tega ne vedo. Menijo, da so svobodni, a so sužnji kot zlepa niso bili, ker so sužnji svojega dela, svojih pretiranih zahtev, svojega egoizma, okolja, v katerem živijo. Poglej mojo faro! Koliko ljudi je v njej v resnici svobodnih? Koliko jih je, ki si upajo misliti s svojo glavo? Se

Vse rojake in rojakinje dobrega in plemenitega srca prosimo, da nas vsestransko podprejo in pomagajo v tej naši skupni slovenski zadevi.

Za vsa obvestila in pojasnila se lahko obrnete pismeno na **Slovene Centre Incorporated, 32 Holden Street, Hindmarsh, S.A. 5007**; ali pa kličete po telefonu **(08) 46 5733 oz. (08) 47 2363**.

Dr. S. F.

Bi se enako odločil?

V mesecu novih maš objavljamo te vrstice, ki smo jih našli v goriškem "Katoliškem glasu", zapisal pa jih je K. H. Vredne so tudi našega razmišljanja.

ravnati po svoji vesti? Ki si upajo reči črnemu črno in belemu belo? Morda jih je deset.

Kadar grem kdaj peš skozi vas, vidim, kako vse napreduje. Koliko novih hiš, koliko novih avtomobilov, kakšen luksuz po stanovanjih. Že ob sobotah se, zlasti poleti, župnija izprazni. Eni k morju, drugi v hribe; eni po domovini, drugi v tujino. Vsi se zdijo tako srečni, zadovoljni. Ali so res?

Tam po sv. Treh kraljih začnem obiskovati družine in blagoslavljam hiše, kjer to želijo. Leto za letom delam to. Da bi videl, koliko tragedij odkrivam po luksuznih stanovanjih; tragedij, ki so si jih največkrat ljudje sami krivi: sprti zakoni, skregane družine, alkoholizem, nevoščljivost, živčnost, naveličanost nad življenjem in zlasti odtujenost Kristusu in Bogu.

Povem ti, da se mi ljudje vsako leto bolj smilijo, ker vedno manj vedo, čemu živijo. Kaj bo z njimi, če se jim še jaz kot duhovnik odtujim? Če bi me ne bilo, da med njimi zastopam Kristusa, da jim pričam, da so še višje vrednote kot so jed in pijača, pa vikendi in zabave? Da človek živi še za ka višjega kot za grob? . . .

V našem jeziku nam pravijo "duhovniki". To je zelo posrečen naziv, namreč: mož, ki jim govori in priča o duhovnih resnicah in vrednotah, o poklicanosti človeka, da služi Duhu in ne materiji.

Res je, večkrat imam vtis, da sem glas vpjočega v puščavi sredi tega našega ljudstva. Toda to je bila usoda vseh prerokov, ki niso šli za ljudstvom, temveč so hodili pred ljudstvom. Imaš pa vendarle lepo zavest, da še pred tabo hodi Kristus.

Da bi le mogel verno hoditi na Njim, kot nas spodbuja Tomaž Kempčan! Zato bi rad še enkrat postal duhovnik, če bi to bilo mogoče, in si želim, da bi bil res "duhovnik" za božje ljudstvo.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr.
Stan Zemljak O.F.M., Baraga House
19 A'Beckett St., Kew Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke
Brezmadežne, Slomšek House
4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

3. julija 1980 •

• Sicer bo naše proščenje za nami, ko boste te vrstice brali. Ko to pišem, pa je praznik sv. bratov zavetnikov naše cerkve, Cirila in Metoda, še pred mano in bom o njem prihodnjič poročal. Nič ne dvomim, da se bomo imeli lepo, tako v cerkvi pri slovesnem bogoslužju, kakor po maši v dvorani pri domačem srečanju. Mnogi se ne zavedajo, kaj nam takle dan pomeni, versko in narodno.

• Trikrat na leto, za božič in veliko noč ter pred proščenjem, razpošljemo iz verskega središča vabilna pisma s priloženimi darilnimi kuverticami. S temi tremi darovanji (poleg nedeljske cerkvene nabirke) vzdržujemo versko središče, popravljamo potrebno in načrtujemo za bodočnost. Pisma gredo na vse znane naslove (kdor ga ne dobi, je znak, da ga nimamo na seznamu, ali pa je pošta vrnila katerega prejšnjih pisem) in tako vse obveščamo o naši dejavnosti. Kljub temu, da se vrne komaj ena tretjina darilnih kuvertic, naj tudi ostali čutijo, da še spadajo v našo družino. Morda bodo pa enkrat le spoznali, da je versko središče nas vseh: z darom nosimo skupno breme in čim več nas je, tem lažje je. V zadovoljstvo nam je sleherno novo ime na seznamu naših dobrotnikov. Verjemite, da vzdrževanje središča ni malenkost.

• Na nedeljo 27. julija popoldne ob treh se bomo zopet pridružili v stolnici sv. Patrika ostalim narodnostim, ki se bodo zbrale k skupni ekumenski molitvi za narode brez svobode. Ta udeležba je za našo skupino že tradicionalna. Tudi letos želim in upam, da nas bo lepo število in zlasti so vabljeni tudi narodne noše!

• SEJEM Društva sv. Eme v juniju je bil kar lep uspeh, dasi bi pričakoval zanj še več zanimanja. Mnogo lepih ročnih del je bilo prodanih, ostalo bo čakalo druge prilike. Na nesrečo že skoraj ni mogoče izbrati kaki prireditvi dneva, ko je zares prost drugih društvenih aktivnosti. In če je prost že izbrani dan, je pa večer prej zabava, kar naslednji dan dopoldne prav tako uniči obisk . . . Z vsem tem je naše družbeno življenje vedno bolj prenatrpano, da smo postali že pravi sužnji in nam vedno bolj zmanjkuje časa. O tem sem že večkrat pisal in govoril, pa vedno ostane brez haska. Me res zanima, kdaj in kje se bomo ustavili in končno oddahnili . . .

• Krsta v juniju nismo imeli, poroki pa je naša cerkev videla dve: dne 14. junija sta si podala roke Neal John Linegar in Marija Jaksetič. Oba sta rojena Avstralca, nevesta seveda slovenskega rodu (rojena v New-

portu, krščena v Williamstownu). — Dne 21. junija pa sta si obljubila zakonsko zvestobo Robert Rasen in Marija Brne. Ženin je iz Trsta (krščen pri Sv. Jožefu), nevesta iz Zabič in krščena v Podgrajah. Upamo, da bo tudi po poroki ostala zvesta naši Baragovi knjižnici, kjer pomaga gotove nedelje kot dežurna knjižničarka.

Obema paroma iskrene čestitke! Bog naj ju spremlja v zakonskem življenju!

• V avgusta nas čaka Mladinski koncert. Naj bi lepo uspel, tako z dobro udeležbo nastopajočih kakor tudi gledalcev. Lepo prosim, da se sodelujoči pravočasno prijavijo, saj vzame celotna organizacija koncerta mnogo časa in skrbi.

• Večerno mašo bomo imeli na prvi petek v avgustu (1. avgusta), na praznik Jezusovega spremenjenja (sreda 6. avgusta), na veliki šmaren (zapovedan praznik Marijinega vnebovzetja) petek 15. avgusta in na praznik Marije Kraljice (petek 22. avgusta). Škoda, da se naših večernih maš udeležuje tako malo ljudi. Vsaj iz bližnje okolice naj bi jih prišlo kaj več delat družino našim sestram!

• Za WALKATHON letošnjega dneva ostarelih v septembru bodo nabiralne pole kmalu na razpolago. Že zdaj vabim vso mladino, da sodeluje pri tej naši letni akciji za Sklad bodočega Doma počitka. Starši, spomnite svoje otroke in doprinesite svoje! Walkathon je bil doslej še vsako leto lep uspeh. Naj bi ne bilo rojaka, ki bi prosilcu odklonil sponzorstvo na kilometre!

Se bo spet kaj odraslih pridružilo hoji mladine? Menim, da so zgledi starejših povsod potrebni. In končno: za dobro stvar gre. Prav vsakoletni dan ostarelih tako lepo poveže vse naše generacije v eno samo družino.

• Dne 4. junija se je v bolnišnici sv. Vincencija izteklo življenje gospe TEREZIJI FINK r. Kočvar. Pogreb je bil 6. junija na pokopališče Fawkner, kjer so jo položili v grob njenega pokojnega moža, ki je umrl že pred petindvajsetimi leti.

Pokojnica je bila rojena v železničarski družini dne 12. oktobra 1902 v Sv. Križu pri Vipavi. Njen mož Gottfried je bil doma iz Kranja. V januarju 1946 so bili Finkovi izseljeni v Avstrijo, od koder so leta 1950 emigrirali v Avstralijo. Nastanili so se v Melbournu, kjer še zdaj živita s svojima družinama sin Egon in pa hči Ada por.

Sajovic. Vsem naj na tem mestu izrečem iskreno sožalje, pokojnico pa priporočam v molitev.

V rani uri ponedeljka 23. junija je v Vacluse privatni bolnišnici v Brunswicku končala svojo zemsko pot ANICA JACKANIČ r. Sluga. V najlepših letih življenja je podlegla zavratni bolezni, ki ji je počasi izpila življenjske sile. Bog jo je končno rešil trpljenja, ki se je proti koncu stopnjevalo, a ga je bolnica izredno vdano prenašala. Že pred več meseci je zahtevala od zdravnikov jasno besedo, kako je z njeno boleznijo. Ko je dobila odgovor, da ji ne morejo pomagati, se je poleg trpljenja z molitvijo in prejemanjem zakramentov pripravljala na uro, ko se bo združila s svojim Stvarnikom. Zadnjikrat je prejela obhajilo kot sveto popotnico v večnost komaj dvanajst ur pred smrtjo, ko je bila še pri polni zavesti.

Pokojna Anica je bila rojena 12. julija 1940, Artviže pri Sežani. V Avstralijo je dospela leta 1962, kjer je že bil njen brat Jože in kamor so prišli za njo tudi zdaj že pokojna mati, brat Peter in sestra Ivanka por. Škof. V maju 1967 se je Anica poročila z Ivom, hrvaškega rodu iz Djakovega, dom pa sta si ustvarila v melbournskem okraju Avondale Heights. Žal sta bolezen in smrt preprečila mnoge načrte.

Rožni venec smo zmolili ob krsti v torek zvečer in to v farni cerkvi sv. Martina, Avondale Heights. V sredo 25. junija je maši zadušnici sledil pogreb na keilorsko pokopališče.

Pokojni Anici večni mir v Bogu, njenim najbližjim pa naše sožalje ob boleči izgubi!

Na dan 25. junija je končal svoje zemsko potovanje ANTON IRGEL. Umrli je v bolnišnici sv. Vincencija. Odpovedalo mu je srce nekaj ur po operaciji, ki pa po izjavah zdravnikov ni bila uspešna: rak se je iz požiralnika že tako razširil na pljuča in želodec, da ni bilo pomoči.

Pokojni Toni je bil eden prvih Slovencev, ki sem ga

srečal v St. Albansu kmalu po svojem prihodu v Avstralijo. Moral je biti med eno prvih skupin beguncev, ki so preko Avstrije oz. Nemčije emigrirale na peto celino. Kot zdaj vidim, je bil rojen 21. maja 1920 v Mariboru, med nami pa je veljal za Notranjca. Po lastnem pripovedovanju je že kot otrok prišel na Notranjsko, imel pa je kaj grenko mladost. V novi domovini je hotel spomine utopiti in se je za nekaj časa precej zapustil. Bil pa je vedno dobrega srca in je rad pomagal drugim. Povečini je živel v Melbournu, se za nekaj let premaknil v Wollongong, pa se končno zopet vrnil med nas, tokrat zelo spremenjen. Nič več ni pil, zato pa si je lahko kupil hišico v Sunshine, jo počasi z veseljem urejeval in redno odplačeval. Žal je prišla bolezen in zahtevala svoje. Lepo pripravljen z zakramenti je šel na operacijo, ki je bila njegova zadnja postaja v tem življenju.

Toni v Avstraliji nima sorodnikov (le prijateljsko hrvaško družino Vojnič, ki je v bolnišnici zanj skrbela), doma pa samo še sestrično v Kamni gorici pri Cerknici. Pokopali smo ga v ponedeljek 30. junija, po maši zadušnici v slovenski cerkvi, na naše skupne grobove keilorskega pokopališča. Bog mu daj večni mir!

Isti dan kot Toni je umrla in bila na isti dan pokopana iz naše cerkve tudi gospa MARIJA ANTONICH r. Matkovič. Dočakala je izredno lepo starost 96 let. Rojena je bila v Šibeniku, pokopana v Fawknerju. Sožalje sinu Franku (njegova soproga je slovenskega rodu) in vsem sorodnikom!

Sožalje izrekamo tudi rojakinji ter dolgoletni naročnici MISLI, gospe Marici TEMIŠANOVIČ in njeni družini ob smrti dragega moža in očeta RATKA. Pokojni je bil srbskega rodu. Umrli je po težki bolezni 27. junija. Pogreb be bil 1. julija iz St. Albansa, kjer je družina živela, na keilorsko pokopališče. Po lastni želji je hotel dobiti pokojni zadnje počivališče med slovenskimi grobovi. R.I.P.

MLADINSKI KONCERT

... bomo priredili tudi letos, da ostanemo zvesti že petletni tradiciji. Bo kot običajno med počitnicami, na nedeljo, 24. AVGUSTA popoldne v dvorani melbournskega verskega središča. Veseli bomo, če bo za nastop kaj prijav tudi iz drugih krajev, drugače pa bo pač krajevnega značaja. Dobiček prireditve je zopet namenjen Fondu za bodoči DOM POČITKA.

Ker bodo glasbeni in pevski nastopi — kakor so bili že dve leti — brez tekmovanja, zato odpadejo tudi pogoji prvih let. Pogoj je le eden: da nastopa slovenska mladina, ki se pravočasno prijavi z glasbeno ali pevsko točko, skupinsko ali posamič. Kdor želi nastopiti, naj do konca julija predloži svoj spored, da ga po dogovoru uskladimo s celoto in ne bo ponavljanja istih pesmi. Zadnji prijavljeni bodo prišli v poštev le, če trajanje koncerta še ne bo izpolnjeno. Zato pohitite! Ustregli boste s tem tudi nam in nam olajšali planiranje prireditve.

Z dobro voljo in sodelovanjem bo tudi ta MLADINSKI KONCERT lahko lep uspeh, ki nam bo v domači sproščenosti nudil obilico užitka.

P. STANKO

IZPOD TRIGLAVA

NOVOMAŠNA slovenska bera je letos — 39 novomašnikov. Kar lepo število v primerjavi z drugimi večjimi deželami, kot je Slovenija. Seveda pa tudi ta številka ne zakrpa vseh lukenj, ki zijajo v slovenskem dušnem pastirstvu prav od povojnih let.

Letošnja mašniška posvečenja so bila zadnje dni junija po raznih krajih Slovenije: v ljubljanski stolnici 29. junija, enako v mariborski in pa v Ljubljani na Rakovniku, na Sveti gori in v Gradu v Prekmurju. Dne 28. junija je bilo mašniško posvečenje v kapiteljski cerkvi v Novem mestu, dne 22. junija pa v Žalcu.

Med novomašniki jih 23 pripada k škofijskim duhovnikom, ostali so člani raznih redov: frančiškani, kapucini, minoriti, jezuiti in salezijanci, en dominikanec in en lazarist.

Slovenskim novomašnikom želimo vztrajnosti na začetni poti. Naj jih spremlja tudi naša molitev iz zdomstva!

UMRL JE najstarejši slovenski duhovnik, o katerem smo še v aprilskih MISLIH pisali, da si je korajžno naložil svoj 104. križ. Dr. Jožef Demšar je dne 31. maja ob osmi uri zjutraj mirno v Gospodu zaspal. Zadnjikrat je maševal 3. maja, nato je skoraj dnevno mogel prejemati sveto obhajilo, zadnjikrat na dan 29. maja. Na mrtvaškem odru je lažal v šentpetrski cerkvi, a ne pred glavnim oltarjem, ampak pred spovednico, kjer je toliko let vneto spovedoval in ljudem predstavljal Odrešenikovo dobroto. Tisoči so ga prišli kropiti, Ljubljanci, pa tudi mnogi ljudje iz dežele. Pogreb je bil na dan 3. junija iz šentpetrske cerkve na duhovniški del ljubljanskega

IMATE NAMEN POTOVATI?

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki se odpravljajo na pot) bo uredil za Vas vse potrebno!

Čez dan:

72 Smith Street,
Collingwood, Vic. 3066
Tel. 419 2163 in 419 1584

Po urah:

1044 Doncaster Rd.,
E. Doncaster, Vic. 9109
Telefon: 842 1755

pokopališča. V grob ga je spremilo poleg nadškofa tudi okoli 150 duhovnikov iz vseh delov Slovenije.

Pokojniku se je pri pogrebni maši ljubljanski nadškof zahvalil "za veliko duhovniško delo, za oznanjevanje Kristusovega evangelija, za pričevanje o božji dobroti, za neutrudno službo sprave grešnikov z Bogom, za zvestobo pri oltarju in za molitve".

PO ŠTIRIH LETIH razgovorov sta začela slovenski etnografski muzej in pa grosupeljska kulturna skupnost uresničevati načrte o rojstni domačiji pisatelja Josipa Jurčiča. Poleg hiše so odkupili tudi gospodarsko poslopje in dolino pod Jurčičevo domačijo. Dolino so spremenili v park, poslopje pa v muzej.

CELJSKI zavod za spomeniško varstvo je ponovno začel z deli na razvalinah celjskega gradu. Ko bodo končana arheološka izkopavanja, bodo z injiciranjem cementa in po potrebi še z vezmi utrdili del obrambnega zidu. Uredili bodo tudi polkrožni obrambni stolp pred vhodom v prostor notranje grajske dvorane. Dokončno bodo uredili razgledišče, ki bo ponovno odprto za obiskovalce.

OBNOVA delov Posočja, ki jih je pred tremi leti najbolj prizadel potres, še ni končana, beremo v domačih časopisih. Obstaja zajeten seznam objektov, ki jih je treba še popraviti ali na novo zgraditi. V veliki večini tolimskih naselij so še vedno nedokončani vodovodi, kanalizacija in odcepi cest. Popraviti je še tudi treba vrsto starih združenih domov, prav tako tudi še niso obnovili devet zbiralnic mleka.

VREDNOST narodnega dohodka Jugoslavije na osebo ne zaostaja samo za zahodno evropskimi državami, ampak tudi za vsako državo evropskega komunističnega bloka. V Jugoslaviji so v zadnjih desetih letih več potrošili za vsakodnevne potrebe kot v drugih komunističnih državah. Živelci so preko dohodkov. To se pa sčasoma nobenemu ne obnese: ne posamezniku, ne družini, ne državi.

V DOMOVINI danes poleg javnih nevernikih in javnih vernikov govorijo tudi o "obrobnih" in o "oddaljenih" vernikih. "Obrobni" so tisti, ki še imajo neko povezavo s Cerkvijo, vendar zelo rahlo in le občasno. "Oddaljeni" pa so tisti, ki so povezavo s Cerkvijo sicer imeli, a je povsem izginila in se kaže le še v nepomembnih oblikah. V sociološki študiji "Verska praksa v Sloveniji po letu 1966" duhovnik Rafko Lešnik s pomočjo statistik in grafikonov nazorno prikaže gibanje glavnih oblik verske prakse: obiska nedeljske maše, krstov, porok in cerkvenih pogrebov. Poročilo v "Ognjišču" ob tem sicer doda, da podatki res ne morejo povedati, kar ljudje nosijo v srcu (protiverski činitelji so pač na pohodu z vsemi blagoslovi režima!), vendar nam dajo misliti. Odstotek cerkvenih pogrebov v Sloveniji niha okrog 86%, odstotek krstov okoli 65% (visoko nad tem povprečjem je mariborska škofija), cerkveno se poroči okoli 52% slovenskih zaročencev, k nedeljski maši pa jih (od 80%

prebivalstva, ki se priznava za verno) prihaja redno le okoli 25%.

Ob teh kar grozljivih številkah odstotkov so malo pomembna poročila obiskovalcev domovine, da so videli "polne cerkve celo v sami Ljubljani". Posredni ali neposredni pritisk režima vse povojne dobe se očitno pozna in zlasti protiverska šolska vzgoja vedno bolj kaže svoje uspehe.

OB PRILIKI 400-letnice znamenite kobilarne v Lipici na Notranjskem bo letos izšla posebna spominska znamka, da bodo tudi filatelisti prišli na svoj račun. Osnutek za znamko je napravil akademski slikar Božidar Jakac. Izdelani bodo tudi posebni poštni žigi in ovojnice in sicer za vse kraje, kjer se je ustavljala stara poštna kočija na poti z Dunaja preko Maribora, Ljubljane v Trst, od tam pa v Lipico.

NAD STO mladincev iz ljubljanskega okraja Bežigrad se je zbralo v Portorožu, kjer so zanje pripravili dvodnevni seminar. To so bili predsedniki in sekretarji osnovnih organizacij Zveze slovenske socialistične mladine s področja gradbeništva, socialne dejavnosti, vzgoje, šolstva. Na seminarju so govorili o ljudski obrambi, o dolgoročni gospodarski politiki, o stabilizaciji . . .

Ob objavi, da so stroške za njih bivanje v Portorožu plačale "osnovne organizacije" (750 dinarjev na osebo), so nekateri dvignili vprašanje, zakaj je bilo sploh treba imeti ta seminar v Portorožu: če bi ga imeli lepo doma v beli Ljubljani, bi ti stroški odpadli. Odgovor občinske konference ZSSM na te pripombe se je glasil, da je to pač edini način za zagotovitev popolne udeležbe. . .

Izgovor bo že veljal — navdušenosti mladincev za ideale očetov pa ravno ne kaže.

DRUGAČNO sliko kažejo lovci iz žalske, velenjske in dobrnske okolice. Devetdeset članov teh lovskih druženj ter šestdeset mladincev se je zbralo v Črnovi. S prostovoljnim delom so se lotili čiščenja 1200 hektarov travnikov in gozdov na svojih lovskih področjih.

KOSTANJEVIŠKO JAMO, ki so jo po naključju odkrili leta 1937, so zdaj spet odprli obiskovalcem. Tri leta je bila zaprta zaradi varnosti, kostanjeviški jamarski klub pa je medtem popravljaval razne naprave, električno napeljavno, dohod do jame in podobno. Konec marca so bila dela gotova in zanimiva jama zopet privablja turiste.

IZ POSTOJNE poročajo, da so v prostorih Inštituta za raziskovanje Krasa odprli zanimivo razstavo z naslovom "Živi svet podzemlja", ki je sestavni del Kraške muzejske zbirke. Razstava bo odprta do jeseni. Njen namen je predvsem vzpostaviti prvi stik obiskovalcev z živim svetom podzemlja naše domovine.

"GORIČKA MARIŠKA" je odšla v zasluženi pokoj. Tako so Pomurci imenovali parno lokomotivo, ki je dolga leta sopihala po tamošnjih tirih in jo vsaj naši Prekmurci gotovo morajo poznati. Ko bodo doma na obisku, si jo bodo lahko ogledali na murskosoboški

Rojaki v CANBERRI in okolici!

Obrnite se na nas za vsakovrstna avtokleparska dela, avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

TOWING SERVICE — 24 UR DNEVNO!

A. & A. SMASH REPAIRS

20 KEMBLA ST., FYSHWICK, A.C.T.

Telefon delavnice 80 6106, na domu 88 6263

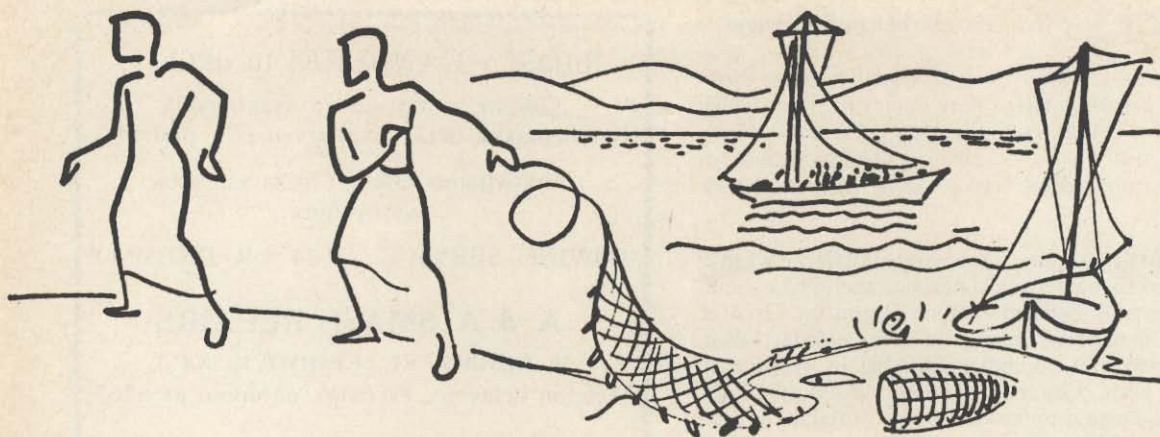
Priporoča se rojak JADRAN BOŽIČ

železniški postaji, kjer uživa svoj "penzijo". Tam se razkazuje radovednežem — če ti še znajo ceniti njeno dolgoletno naporno delo za pomursko ljudstvo.

TRŽAŠKI in goriški poslušalci slovenskih radijskih oddaj na postaji Trst A so protestirali in deželni svetovalec SSK dr. Drago Stoka je na deželni odbor vložil pritožbo zaradi sporeda, ki naj bi bil satiričen, pa je bil bogoskrunski. Radijska oddaja je v enem svojih sporedov smešila Kristusa, njegovo trpljenje in vstajenje, s tem pa občutno žalila verska čustva mnogih državljanov. Obenem so te vrste oddaj proti določilom italijanske ustave. Iz njih veje kulturna omejenost teh, ki take oddaje pripravljajo in ki jih dopuščajo. Dokazujejo pomanjkanje spoštovanja do soljudi in ideološko ozkotirnost, ki vsekakor ne spada v pluralistični in demokratični sistem svobodne družbe.

AVSTRALCE bi to še posebej zanimalo: koliko je letna produkcija slovenskega piva? Ljubljanska pivovarna Union napravi letno 836.000 hektolitrov piva, Pivovarna Laško 617.000 hektolitrov, mariborska Talis pa 138.000 hektolitrov. Manj propagandno je dejstvo, da se je slovensko pivo podražilo za 18 odstotkov. Pa še to ne rešuje pivovarn pred nezadostnim dohodkom in izgubo. Glavne probleme povzročajo administrativno določene cene piva in svobodno oblikovanje cen surovin ter repromateriala, kakor tudi visoki državni pa še občinski davki. Tako tožijo vodstva pivovarn in opozarjajo na verjetnostni novi dvig cen.

"PAJKA" imajo v Ljubljani — ste že kaj slišali o njem? Prišel je v časopise, ker tudi on dela z izgubo. "Ljubljanski pajek" imenujejo namreč vozilo mestne občine, ki odpeljuje nepravilno parkirane avtomobile. Pa so ljubljanski avtomobili zanj pre pametne "muhe", ali pa je "pajek" zanje prepočasen. V devetih mesecih lanskega leta je namreč "pajek" ujel in odpeljal le 372 vozil. Pišejo, da bi jih moral za "rentabilno poslovanje" odpeljati v isti dobi vsaj 1350.

(Drawing by Annie Vallotton in the Good News Bible)

EVANGELIJ nam pripoveduje prijetno zgodbo, ki nam je razumljiva. Jezus uči iz čolna, nato ukaže Petru, naj odrine na globoko in vrže mreže v vodo. Čuden ukaz — po celonočnem ribolovu brez slehernega uspeha. Kljub temu je Peter ubogal in na začudenje vseh prisotnih ribičev je moral klicati tovariše, naj pridejo pomagat — mreže so se kar trgale od velikega števila rib. Nič čudnega, da ga je prevzel strah: zavedel se je svoje grešnosti in človeške nemoči pred Učnikom, ki mu je celo narava pokorna. Toda Jezus ga ni poslušal in odšel od njih. Ravno nasprotno: povedal je Petru, da bo sicer ostal ribič, toda lovil bo ljudi za božje kraljestvo. Kljub Petrovemu priznanju človeške slabosti in nezmožnosti je njega in njegove tovariše-ribiče izbral za apostole, za stebre svoje bodoče Cerkve. Za njegovo božje kraljestvo bodo ribarili, iskali duše in jih vodili k njemu. Če bodo računali na lastne zmožnosti, se jim bo zgodilo tako kot celo zadnjo noč, ko so lovili brez uspeha — če bodo zaupali na Boga in njega poslušali, bo njih delo kronano z uspehom.

Kar evangelij tu opisuje, ni ena izmed prilik, ki jih je Jezus govoril ljudstvu, da jim je z njimi približal svoje božje nauke. Je resnični dogodek iz Jezusovega življenja, ki prikazuje, kako je Jezus s svojo božjo močjo izbiral bodoče apostole. Je pa tudi kot dogodek bogat za razmišljanje in moremo iz njega mnogo izluščiti za naše praktično krščansko življenje.

Tu imamo opravka z ribo. Riba je za človeka kaj starodaven simbol. Najdemo ga že v starem

VRZI MREŽO TUDI TI!

Babilonu, v Siriji in v Egiptu. Torej so ga uporabljali že prvi narodi v zgodovini človeštva in v ribi gledali simbol življenja. V prvi dobi krščanstva so ribo sprejeli tudi kristjani: postala jim je znamenje, s katerim so se med sabo spoznavali. Pomenila pa je Kristusa in s tem tudi kristjana. Sliko ribe najdemo v katakombah in pri odkopavanjih ostankov bazilik prvih stoletij je kaj pogosti motiv med najdenimi okraski. Večkrat nosi na hrbtu riba tudi košarico s kruhki, kar še posebej pomeni Kristusa s presveti Evharistiji.

Ob Jezusovih besedah Petru: "Odslej boš ljudi lovil . . ." nehote zaslutimo, kaj pomeni njegova ribiška mreža, v naši zgodbi — kljub nočnemu neuspehu — tako polna rib. Ta mreža pomeni Kristusovo Cerkev. Cerkev prvega časa, ko ji je načeloval Peter — taisti ribič, ki je poleg Jezusa glavna oseba našega svetopisemskega dogodka.

Evangelij:

Apostol

Tisti čas je božjo besedo gledal dva njh in so bil Simon je in iz čolna Simonu: „Simon se trudili, pa mreže“. In so se njih čolnu, naj oba čolna, je padel Jerker sem g in vse, ki s prav tako sta bila Simon bo se; od popustili v

Božja beseda

Poslušaj vse in gredo za Jezusom

Množica pritiskala za Jezusom, da bi poslušala, on je pa stal ob Genezareškem jezeru, in zana, ki sta bila pri bregu; ribiči so bili stopili iz mreže. Stopil je v enega izmed čolnov, ki je na ga prošil, naj odrine malo od kraja; in sédel množice učil. Ko pa je nehal govoriti, je rekel: "Gidni na globoko in vrzite svoje mreže na lov!" Oglasil in mu rekel: „Učenik, vso noč smo se mo nič ujeli; toda na tvojo besedo bom vrgel so to storili, so zajeli veliko množino rib, da mreže trgale. Pomignili so tovarišem v drugem pridejo pomagat. Ti so prišli in napolnili so sta se potapljala. Ko pa je to videl Simon Peter, su k nogam in rekel: „Pojdi od mene, Gospod, en človek!“ Groza je bila namreč obšla njega ili z njim, zaradi ribjega lova, ki so ga bili zajeli; tudi Zebedejeva sinova Jakoba in Janeza, ki nova tovariša. Jezus je pa Simonu rekel: „Ne boš ljudi lovil!“ In potegnili so čolna h kraju, n šli za njim. Lk 5, 1—11.

Pa tudi Cerkev, ki je s Petrovo mučeniško smrtjo ni bilo konec, ampak se je nadaljevala pod njegovim naslednikom. Šla je skozi stoletja, se nadaljuje danes in se bo nadaljevala do konca sveta. Ko eden ribičev omaga, stopi na njegovo mesto drugi, da mreža ne počiva. In pri delu ta ribič ni sam, kakor takrat Peter ni bil edini, ki je vlekel polno mrežo iz vode. Drugi mu pomagajo, ki jih Gospod izbira za službo v Cerkvi.

Tako je nekako umevno, da danes pri tem mislimo na papeža, na škofo in duhovnike. Zlasti v tem mesecu, ki je mesec novih maš, ko novoposvečeni duhovniki stopajo prvič pred oltar kot posredovalci med človekom in Bogom. Ti novi ribiči so polni pripravljenosti, polni pričakovanja uspehov, polni mladeniškega zanosu in prepričanja, da bo Gospod tudi njim ukazal kakor takrat Petru: "Odrini na globoko! . . ." Ali kaj slutijo, da bodo poleg dobrega ribjega lova doživljali velikokrat v

vsej življenjski resničnosti tudi tisto Petrovo noč, ko ni ujel niti ene same ribe? Učenik, ki jih je izbral, jim bo s tem hotel pokazati, da končno ves uspeh le zavisi od Njega. Z naše človeške strani pričakuje pripravljenost, odprtost božjemu delovanju — On pa je tisti, ki daje milost. A tudi navidezni neuspeh — gledano s človeškimi merili — z božjo pomočjo lahko prinese sadove. Sadove v nas samih, sadove v službi drugim. Drugačne morda, kot smo pričakovali, na drugi način in ob drugem času, kot smo mi računali. Mreža se polni ob Gospodovi besedi, ne takrat, kadar je nam povolji . . .

Toda naša svetopisemska zgodba ne misli preko Petra in tovarišev samo na papeža in škofo in duhovnike. Če bi bilo tako, zakaj bi potem ta evangelij prebirali v cerkvi tudi vernikom na splošno? Ko jo prenašamo v današnji čas, se vanjo lahko pogleda kakor v zrcalo sleherni kristjan.

Pa se boš morda nejeverno vprašal: Kje neki stopam jaz v to dogajanje, ki noče biti samo dogodek iz zgodovine, le čudež, ki se ne ponavlja? Odgovor se glasi: Tam, kjer te prevzame zavest, da mora biti tvoje življenje kristjana ne le tebi samemu v namen, ampak tudi drugim v pomoč in kažipot v skupnost Cerkve. Vsakdo je poklican, da kaže zgled in da s svojim iskrenim življenjem misijonari ter pridobiva Kristusu novih prijateljev. Predolgo so laiki v Cerkvi to nalogo prepuščali papežu, škofom in duhovnikom; predolgo so stali ob strani, ko so ribiči dvigali mreže: včasih polne rib, včasih prazne. Prazne morda prav zaradi slabih kristjanov.

Morda pa si že poskusil, a kljub trudu ni bilo kaj prida lova. Razočaran nad neuspehi, ko ni pravega napredka ne pri sebi, ne pri drugih, popuščaš mrežo in se v svojem krščanstvu prepuščaš črnogledemu pesimizmu. Nikar tako, prijatelj! Nekje sem bral tale stavek: Bog nam ne naklanja uspehov takrat, ko je naš trud največji, temveč takrat, ko naša vera premaga vse težave in ugovore. Imeti moramo torej Petrovo vero, ki kljub nočnemu neuspehu ni odklonil Jezusovega poziva in je znova vrgel mreže. Če bi se zanesel na svoje ribiško znanje, bi Učenika ne poslušal . . .

"Vrzi na globoko!" — Gospod, tudi če doslej ni bilo dosti uspehov: ravnati se hočem po Tvoji besedi in biti vsem, ki jih srečujem v življenju, zgled iskrenega kristjana!

V "INFORMACIJI O DELU IZSELJENSKE MATICE V LETU LETU 1979", ki naj bi bil "Povzetek iz letnega poročila" ter ga je objavila tudi slovenska stran sydneyškega tednika NOVO DOBA (10.-16. VI. 1980), beremo pod kulturno-informativno dejavnostjo tudi tole: "(...) V letu 1979 je Matica na področju KID poleg strokovne pomoči med drugim podarila Društvu Jadran v Melbourne doprsni kip Otona Župančiča. Slovesnosti otvoritve se je udeležila tudi tričlanska delegacija Matice. Manifestacija je kljub težavam, ki sta jih ob organizaciji povzročili vodstvi dveh društev ter duhovnik Bazilij v Melbourne, zelo dobro uspela (...)" — Podčrtalo uredništvo.

Res zanimive stvari prihajajo na dan. Torej vodstvi S.D.M. in "Planice" (saj drugih slovenskih društev poleg Jadrana med nami v Melbourne ni) ter ta nesrečni pater smo delali zgago in težave organizaciji odkritja spomenika. Ni mi znano, kako sta bili pri tem udeleženi društvi — zdi pa se mi, da sta imeli na Jadranski slovesnosti celo svoje zastopnike. Zase lahko odločno pribijem, da je ta stavek poročila očitna neresnica. Moja pismena odklonitev udeležbe je prišla v javnost šele po slovesnosti, skupno z mojim protestom zaradi zlorabe mojega imena na slovesnosti sami — a to vsekakor že časovno ni moglo povzročati težav organizaciji prireditve. In toliko svobode menda še imamo Slovenci po zdomstvu, da sme vsak zase odločati, kakšnih prireditev se bo udeležil. V čem naj bi torej pater delal težave, pa še celo tako velike, da so bilo za Matico vredne omembe v letnem poročilu? Kaj res nima poročati kaj pametnejšega?

Žalostno je, da se Izseljenska matica v svojemročilu poslužuje navadnega natolčevanja, ki maže ime izseljenskega duhovnika. V kolikor je pri tem krivde na "prenavdušenih" poročevalcih iz Avstralije, vodstvu Matice svetujem, naj jih pošteno prečeta. Melbourne babje čenče ji vsekakor ne delajo uslug. Ravno nasprotno: marsikomu med nami odpirajo oči ...

— Urednik

F. GRIVŠKI:

V O Z N I K I

POVEST

(12)

Jame golčijo

Leto je drvelo, kakor bi ga prerivala burja. Listje na drevju je rumenelo in odpadalo. Na gorah se je plazila meglena zástava, iz katere je začel pihati v dolino mrzel veter. Na kaščah so pletli turščico v kite in obirali hišo za hišo. Največ spletk so spletki okrog Gregorjeve družine. Zelena zavist in črna jeza sta si podajala roke. Veliko so znali povedati o Tilki in nadzorniku.

Moški so udarjali po Gregorju. Metali so jedke besede, vezali jih v nagle sodbe in drzne sklepe.

Preobjedel se je Gregor. S komolci nas je odrinil od voznje. Polakomnil se je ceste. Drugi vozovi počivajo po kolnicah, njegov voz ropota po cesti. Drugi so konje prodali, njegovi konji so zmučeni in zgarani od dela. Drugod kuhajo polento, pri njem se cvre meso. Pa se bo unesel! Še rad bo oral in gnoj vozil na njive! Cesta je trda in ne rodi, njive zelenijo vsako leto; cesta ima kilometre, pa je je konec — tudi Gregorjeve ošabnosti bo konec. Pridušali so se, da mu ne bodo dali priprege, čeprav bi mu voz obstal sredi klanca v najslabšem vremenu.

Ženske so bile še bolj strupene. Začele so s pohujšanjem, ki ga daje Gregorjeva hči vsej vasi. Vsak dan pod večer prihaja v hišo polir. Stara pogrinja mizo in reže pršut. Sodček vina so kupili, da ga pijejo dolgo v noč. Kaj pomaga stari, če roma po klostrih in ima sina kapucina! Sin v samostanu, punca na cesti. Joj mene, kakšna je postala ta Tilka! Sama žida, navrtani lasje, čevljički z visokimi petami. Seveda mora ugajati gospodu! Gospod polir je vaje gospodičen. Menda je ločen od žene. Zato zapirajo zvečer polkna. Kar nič več je ni k petju. V nedeljah se vozi s polirjem na motorju. To bo Gregorju zrastle nos, ko bo konec ceste! Vsaka nit ima dva konca, tudi tako življenje se mora končati. Kako, to je vprašanje. Najhujša ploha se je vsula na polirja. Pomagali so celo moški in ga prekleli do kosti. Nesrečo je prinesel v vas ta zlodej. Razdražil je kmete, odjedel kruh delavcem, kot valpet izžema peskar-

je, ki za par borih soldov rijejo kot krti v peščenih jamah. Fortunata je pretepel, ker mu ni pustil, da bi vasoval pri hčeri. Ta vrazji skobec lovi dekleta kar po vasi pri dnevu in ponoči. Menda se je sprl z Ludvikom, ker ga nič več ni v gostilno. Gostilničar skuša polirja izpodnesti; menda je že v dogovoru z inženirjem. Užaljena Elza da je bila že parkrat v mestu. Pravi, da bo polirja tožila. Vedno grše stvari prihajajo na dan. Ne bo dolgo, ko bo zasmrdele in v tem smradu se bo zadušil polir, Gregor in njegova hči.

Vse zabavljanje pa razmer le ni izpremenilo. Posredovanja pri inženirju so ostala brezuspešna. Herman je gospodaril naprej, Gregor je voziral kakor doslej in delavci, kar jih je bilo, so previdno molčali, da ne bi izgubili borge zaslužka. V vasi je zavládala revščina. Fantje so uhaljali na tuje in dekleta so iskala službe po mestih. Doma so pa tolkli polento in preobračali staro obleko. Najbolj se je poznalo pomanjkanje pri Ludviku in v cerkveni pušici, ki je bila skoraj prazna. Zato je rastla pri ljudeh zavist do Gregorja, ki je redno služil in celo dokupil nekaj parcel. Vaščani so se ga ogibali. V začetku mu je bilo hudó, pozneje se je pa preziranjú privadil. «Denar mi pa le teče skupaj,» je tolažil samega sebe.

Nekako sredi poletja je Markec dokončal študije in sporočil, da bo pel novo mašo. Doma ni kazalo prirejati slovesnosti, da se ne bi ljudje še bolj obregali in razburjali. Polir je preskrbel avto, mati Marička je spekla torto, oče je preskrbel vino, Tilka pa si je dala napraviti novo moderno obleko. Odpeljali so se v samostan vsi razen gospoda polirja, ki mu take slovesnosti niso dišale.

Vaščani so z zasmehom spremljali to pot in zasolili marsikatero bridko pripombo, zlasti ko so slišali, da Tilka nã smela v samostansko cerkev, ker ni imela dostojne obleke.

Najbolj je pa zašumelo med ljudmi tisto nedeljo zvečer, ko so na Gori obhajali žegnanje. Ljudje so kaj radi hodili po strmih stezah mimo velikih skalnatih oken do prijazne gorske planote. Sredi med makovim poljem je stala osamljena, s skrilami krita cerkev. Hladen zrak in prijeten vonj po jelkah, ki so obrobljale dolino, je prav ugajal dolincem. Masleni gorjanski štruklji so uživali splošen sloves. Vsako leto se je odpravilo precej ljudi, zlasti mlajših na Goro. Vabila jih je prijetna samota in planinsko življenje. Zgodaj v jutru so že odšli nekateri pevci in pevke iz vasi. S smehom in vriskom so se vzpenjali čez gmajne in zavili v kamenite drče mimo štrlečih, od dežja izpranih skal. Ko so po končani procesiji posedli v hladno senco bukev, ki so rastle ob cesti, so zaslišali brnenje motorja. Polir je pripeljal Tilko! V vetru so ji plavalí lasje in obraz ji je žarel od ponosa. Mimo domačinov sta zavozila v preprosto krčmo. To preziranje je razjezilo pevce in posebno dekleta. Padale so strupene besede, pomešane z grobimi šalami. Radi bi šli v gostilno na ples, pa nalašč niso hoteli, da ne bi zadeli na polirja in njegovo družico. Hribarjev se

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU TISKOVNEMU SKLADU:

\$30.- Franc Purgar; \$15.- Rafael Koren, Milivoj Lajovic; \$13.50 Robert C. Mejač; \$11.- Alojz Jakša; \$10.-Marta Kobe, Franc Cehun; \$7.-Pavla Melosovič; \$6.- Miro Novak, Jože Mravljak; \$5.- Jože Kučko, Darinka Vivoda, Anton Suša, Marija Fijan, Ludvik Bunderla, Angela Dodič, Venceslav Ipavec, Ivan Jenko, Ignac Lipič, Milka Pongrac, Jože Šoba, Dr. Joseph v. Moger, Florjan Vojska, Franc Male, Vladimir Menart, Anton Požar, Margaret Hatežič; \$4.- Milan Prešeren, Alojzija Macorig, Anton Špiclin, Ivanka Žabkar; \$3.- J. V., Štefanija Smrdelj, Leopold Dejak; \$2.- Marija Oginski, Jože Bezgovšek, Frančiška Šajn, Stanko Ludvik, Joze Brodnik, Ljubica Pleterski, Ivan Hozjan, Jolanda Frank; \$1.- Marija Posavac, Joze Trebar, Ema Žele, Silvo Tomšič, N. N., Janez Marinček, Karla Twrdy, Angela Lečnik, Alojz Brne.

NAŠIM POSINOVLJENIM MISIJONARJEM, TOGO, AFRIKA:

\$60.- N. N. (Sydney); \$20.- N. N., P. L.; \$5.- A. Rolih.

SKLAD ZA VIETNAMSKO 'BEGUNCE:

\$20.- Alojzija Drašček (za lačne otroke); \$10.- Marija Radin, D. F. Vadnjak; \$5.- Ida Lauko, Angela Majerič; \$3.- Frančiška Šajn.

Dobrotnikom Bog povrni!

**PRITI K BOGU, NEKAJ STANE,
KAKOR JE BOGA NEKAJ STALO,
DA JE PRIŠEL DO NAS.**

(Fulton Sheen)

Kaj pravite

PA ŠE MAŠO SO IMELI . . .

„ . . . Precej drugače gledajo na vse skupaj doma, kakor Vi in MISLI. Doma so ob priliki Titove smrti vse cerkve imele razobešene zastave na pol droga in celo zvonili so po vseh cerkvah ter za pokojnega Tita opravili sveto mašo. Le kaj morete na to odgovoriti? . . . ” (Iz pisma sydneyškega naročnika)

NAJPREJ: nič ne bom tajil, da doma mnogi in marsikaj gledajo drugače kakor urednik MISLI in še marsikdo v zdomstvu, ki se ne obrača po vetru. Doma jih je obrnila dolgoletna sila razmer. Petintrideset let diktature se mora nujno poznati na vseh področjih, tudi na verskem. Preko komunistične šole je šla žal vsa mladina, tudi povojne generacije slovenskih duhovnikov, če jim je bilo že prizanešeno s sodišči in zapori.

je pridušil, da mu bo prerezal gumi pri kolesih, pa so ga pregovorili. «Jo bo pa drugače skupil ta pritepenec!» je jezno zamrmral in zamišljen tuhtal maščevanje. Pod večer so pevci odšli. Kar nič niso bili razpoloženi. Na vrhu so obstali. Dolina je dihala globoko pod njimi. Tenka meglica se je vlekla nad holmi, pozlačenimi v večerni zarji. Prijeten veter je pihljal iz gozdov. Spodaj so zvonili zvonovi in pastirji po gmajnah so klicali živino, da jo spravijo domov. Pevci so zapeli pesem in se spustili po grušču v dolino. Janez jo je zavil na desno po strmi drči, da so se kamni valili za njim. Klicali so ga, pa ni hotel slišati. Izginil je med skalami in grmičevjem.

«Bog ve, kaj namerava!» so se menili fantje. «Trma in jeza gre ž njim!»

«Ni še prebolel,» so dejala dekleta. Po mehki stezi, ob kateri je duhtel ozepec, so zavili čez gmajne in izginili v gozdič.

Ob ozki cesti, ki se v strmem klancu zavija skozi majhen borov gozd, so bili zloženi hodi. Janez je dobro poznal to mesto še iz onih let, ko je vozil krlje z očetom na žago. Ob tej skladovnici se je ustavil. Utrujen je sedel na debelo deblo in si brisal obraz. Oči so se mu svetile kakor dva oglja. Segel je v žep in izvlekel papir. Po dolgih letih mu je pisal Niko. «Maščuj mene in sebe, zakaj strahotne dneve sem prestal radi človeka, ki ni vreden tega imena.» Mrak mu je zabranil čitanje. V lahнем večernem vetru so šušтели borovci. Spodaj je tekel potok in šumel med kamenjem. Visoke skale nad cesto so metale temne obrise na pokrajino, ki se je samotna in strahotna zavijala v noč.

(Dalje prih.)

Najučinkovitejše in splošno pranje možganov pa je počasni način in določen za vse ljudstvo, da v teku let pozabi, kaj so njegove demokratske pravice in kaj sploh pomeni resnična svoboda. Med tem ljudstvom so šteti tudi verniki. Ob priliki mi je dejal nekdo, ki je dolga leta predsedel v ljubljanskih zaporih (zgolj zaradi vdanosti Cerkvi, ne da bi mu mogli dokazati en sam "zločin", zaradi katerih so ga sodili): "Ne vzame dolgo, pa te dodo-bra prepričajo, da si zares zločinec in kriv kazni. Končno si jim vdan kakor pes in iz srca hvaležen, ko so ti prisodili samo trinajst let namesto dosmrtno ali celo smrtne kazni . . ." V takem vzdušju gledati drugače na celotni položaj slovenske Cerkve in njenega razvoja pod diktaturo ni prav nič nenavadno. Še tisti, ki še čutijo pretekle in današnje krivice, si tega ne upajo javno povedati, morda celo v zasebnem razgovoru s svojim prijateljem ali duhovnim sobratom ne . . .

Razobešenje zastav na pol droga ob priliki Titove smrti je bila zelo verjetno tudi splošna zahteva oblasti, ne le nadškofova za cerkvene stavbe. O zvonjenju (bilo je za to priliko petminutno po vseh cerkvah) pa naj pojasnim, da sicer res spada k cerkvi, ni pa nikak zakramental in še manj zakrament. Zvonimo ob kaj različnih prilikah: v čast Bogu in ob klicanju vernikov k bogoslužju, ob raznih veselih in žalnih slovesnostih, pa

tudi ob hudi urti, ognju in raznih nevarnostih. V preteklosti je zvonjenje po cerkvah oznanilo prihod Turkov, tudi med zadnjo vojno je marsikje pomenilo, da se bliža vasi sovražnik . . .

Za priliko, o kateri govorimo, se mi zdi tako glas zvonov iz cerkvenih stolpov kakor tudi razobešene zastave iz cerkvenih poslopij prečudna ironija, ki mi da misliti. Večni nepremagljivi Bog včasih na svojstven način pokaže v našem življenju, kako nesmiselna je človekova borba proti njemu. Po povojnem planu Titovega režima bi morali vsi slovenski zvonovi že takrat umolkneti za vedno, cerkvena poslopja pa naj bi v nekaj letih prenehala biti bogoslužni prostori in končala naj bi privlačiti vernike, saj teh ne bo več . . . Toda zdrava moč vernega naroda je zmagala nad načrti totalitarnega režima, ki je hotel uničiti vero, pa mu to do danes ni uspelo — vsaj ne v taki meri kot je partija želela in pričakovala. Ko bi takrat kdo prerokoval t zvonjenje in te žalne zastave v letu 1980, po dolgih petintridesetih letih, bi se mu partiji smejali do solz . . .

Zelo napak pa ste poučeni, da so ob Titovi smrti po vseh slovenskih cerkvah zanj javno maševali, kakor pravite v pismu. Zasebno ga je verjetno vsak duhovnik (tudi urednik MISLI, če želite vedeti, ni bil izjema) ves čas boleznì priporočal božjemu usmiljenju; koliko mu je to pomagalo ob zadnji uri, nam je danes zakrito. Javnega opravila svete maše pa Cerkev po svojih zakonih ne daje nikomur, kdor bi pripadal (kaj šele načeloval!) kaki protiverski organizaciji in ni pred smrtjo pokazal kakega znaka kesanja ter želje po Bogu. Isto velja tudi za naš primer, četudi ne vemo, kaj se je ob smrti dogajalo v notranjosti umirajočega. (Pa tudi če bi bolnik, o katerem govorimo, na zunaj pokazal kak znak vere, bi prisotni gotovo tega ne dali v javnost in oblasti bi

ne pripustile verskega pogreba. Vrnitev v Cerkev moža kot je bil Tito bi bila za komunizem vsekakor prevelik poraz; partija bi ga zakrila, sicer bi ga zlepa ne prebolela . . .)

V dokaz, da ste bili glede javnih maš ob pogrebu napak obveščeni, tu objavljam razglas novega ljubljanskega nadškofa dr. Šuštarja. Izšel je med drugim v posebni okrožnici ljubljanskega nadškofijskega ordinariata dne 5. maja letos, torej dan po Titovi smrti. V njej nadškof spomni na opomine apostola Pavla (v prvem pismu Timoteju), naj kristjani molijo "za vse ljudi, za kralje in oblastnike, da bomo živeli tiho in mirno življenje v vsej pobožnosti in čistosti . . ." Ta Pavlova prošnja je, če jo pravilno razumemo, prošnja za svobodo vere, ki naj omogoči vernikom mirno izvrševanje verskih dolžnosti.

V isti okrožnici sporoča nadškof glede maše vsem župnijskim uradom, predstojništvom samostanov in cerkva svoje nadškofije sledeče: "... Na dan pogreba, v četrtek 8. maja, naj se v vseh cerkvah, kjer je redna božja služba, opravi ena maša za blagor domovine. Maša je dnevna, glavna prošnja naj bo iz Rimskega misala na str. 737 za domovino in državo." Za blagor domovine torej, ne maša zadušnica za pokojnega Tita.

Okrožnica konča še s posebno nadškofovo prošnjo duhovnikom, da priporočijo vernikom, "naj te dni veliko molijo za našo domovino".

Upam, da sem bil v pojasnilu dovolj jasen. Prošnja nadškofa dr. Šuštarja za molitve za domovino pa me je spomnila, da za svoj narod na splošno vse premalo molimo. Zato sem se namenil temu odgovoru dodati še članek, ki sem ga našel v argentinskem "Duhovnem življenju" in je izpod perese življenjepisca škofa dr. Gregorija Rožmana.

P. BAZILIJ

Škof Rožman in molitev za narod

ŠE PREDEN je ljubljanski pomožni škof dr. Rožman prevzel vodstvo škofije, je na sestanku dekanov 12. junija 1930 ugotovil, da Slovenci za svoj narod sicer delamo, premalo pa zanj molimo. Na sestanku pa je govoril kot zastopnik škofa Jegliča v škofijskem svetu Katoliške akcije. Rekel je dobesedno: "V zavesti, da je zlasti v naši dobi molitev za javne zadeve naroda pozabljena stvar, je škofijski odbor skušal po naših verskih listih organizirati posebno molitveno akcijo."

To točko svojega škofovskega programa, da je za narod treba moliti, je škof Rožman izpolnjeval prav do svoje smrti. Čim večje so bile stiske, tem bolj je škof Rožman za narod molil in naročal duhovnikom in vernikom, naj tudi oni za narod molijo.

1. Ko je Hitler Avstrijo priključil nemškemu rajhu, je škof Rožman sporazumno z dr. Ivanom Tomažičem

DR. JAKOB
KOLARIČ

(mariborskim škofom) pozval svoje vernike, naj molijo za domovino. Na vrhu Karavank je zavihrala zastava s kljukastim križem. Sovražnik je bil že na mejah slovenske domovine. Na zahtevo Beograda, posebej zaradi posredovanja notranjega ministra dr. Antona Korošca, sta morala oba škofa poziv k molitvi preklicati. Vlada v

Beogradu se je bala, da bo Hitler na tako javno molitev sovražno reagiral. Tedaj je škof Rožman v vladni palači v Ljubljani, kjer mu je ban dr. Natlačen sporočil željo vlade, odgovoril: "Bom pa jaz molil za Slovence, pa če si zdrgnem kožo s koleni!"

2. Škof Rožman se je tega sklepa držal. Njegov osebni stražnik med vojno, danes duhovnik v Združenih državah, je ob četrti obletnici škofove smrti zapisal: "Ko bi človek mogel zbrati vse ure, ki jih je pokojni škof preklečal pred Najsvetejšim, bi gotovo šle v leta; koliko rožnih vencev je šlo preko njegovih ustnic; koliko križevih potov je premišljeval, ve le Bog." — Neki osebi, ki je bila pri škofu v avdienci, preden ja šla na duhovne vaje, je priporočal, naj molitve in žrtve tistih dni daruje predvsem za blagor našega naroda. Ko mu je obljubila, da bo njegovo prošnjo izpolnila, je dostavil: "Meni je blagor naroda, predvsem njegov večni blagor, prva in glavna skrb." Isti osebi je nekoč zaupal, da gre zvečer po končanem delu — in tega je imel vedno silno veliko — v kapelo, kjer vztraja v molitvi, dokler ga zasplost ne prisili k počitku, in to pozno v noč. Tako je delal posebno med vojno.

3. Ko mu je v prvi polovici aprila leta 1945 nekdo poročal o delu in načrtih Narodnega odbora, je škof na to pripomnil: "Moral bi pa za to v prvi vrsti mnogo moliti. . . Slovenci se pri delu za svoj narod vse premalo spominjamo na Boga. Sploh za narod vse premalo molimo. Povem vam, da tako rekoč noč in dan molim za ves naš narod in ga stalno blagoslavljam. Neprenehoma prosim tudi našo Kraljico, da naš narod ne bi bil med tistimi, ki naj bi po fatimski napovedi bil zapisan uničenju in bi kot narod preminil."

A škof Rožman ni molil le sam. Med vojno se je v Sloveniji veliko molilo, predvsem seveda tam, kjer so skupne pobožnosti bile možne. Molitev rožnega venca, pobožnost prvih petkov, ki smo jo ponovili, pobožnost prvih sobot, ki smo jo opravili petkrat, posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu, post in druga spokorna dela, vse to je trpeči narod na pobudo škofa Rožmana in pod njegovim vodstvom med vojno storil za svojo rešitev.

4. Toda nebesa so na molitev odgovarjala drugače, kot smo prosili. Preskušala so nam vero. Morda niso vsi te preskušnje prenesli, gotovo pa jo je zmagovito prestal škof Rožman in z njim mnogi verniki. Ko je po vojni

prišel v Združene države, je dal novo pobudo, da vsi Slovenci, ki so raztreseni po svetu, znova opravijo pobožnost prvih sobot in se posvetijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Odziv na vabilo je bil velik. Škof sam je vodil slovesnost posvetitve v Lemontu 3. julija 1955.

In kar je največ, škof sam je pobožnost prvih sobot nadaljeval do svoje smrti. To vztrajnost si moremo razložiti samo z njegovo nepremakljivo vero in z njegovim nezlomljivim zaupanjem. Dne 1. septembra 1951 — bila je prva sobota v mesecu — je zapisal v svoj dnevnik: "Se začne 16. turnus prvih sobot, odkar smo v begu." K tem besedam je sicer pripisal vprašanje: "Quousque?", kar pomeni: Kako dolgo še? Kako dolgo bomo še molili? A on je le molil dalje in opravljal pobožnost prvih sobot do prve sobote v novembru 1959, ki je bila zadnja v njegovem življenju.

5. Molitve in druge pobožnosti, ki jih je slovenski narod opravil v najtežjih časih svoje zgodovine na pobudo škofa Rožmana, so brez dvoma velik kapital pred Bogom. Narod doma in na tujem še danes živi iz obresti tega duhovnega kapitala. Kdaj pa bo Bog tudi kapital sam sprejel v svoje račune, je znano samo Njemu. Škof Rožman je zaupal, da pride čas, ko se bo to zgodilo. Bilo je med vojno, škof je obhajal neki jubilej, morda 60-letnico svojega rojstva ali obletnico svojega škofovskega posvečenja. Med čestitkami so mu duhovniki, ki so v škofiji bili z njim pri mizi, rekli, da na položaj vse preveč črno gleda, saj vendar verniki toliko molijo in delajo pokoro, vse to pač ne more biti zaman. Škof pa jim je z odločnim glasom odgovoril: "Vem in sem trdno prepričan, da bo vsaka molitev, vsak očenaš uslišan. Samo tega ne vem, kdaj. Ali bo to v enem mesecu ali v pol leta, ali v enem letu ali v desetih ali v petdesetih letih." In še enkrat je potrdil svoje besede: "O tem sem trdno prepričan."

Če bi škof Rožman vstal iz svojega tihega groba v Lemontu in zopet prišel med nas, bi gotovo ponovil isto, kar je rekel 12. junija 1930 na sestanku dekanov ljubljanske škofije: Premalo molite za naš narod. "Molitev za javne zadeve naroda" je zopet "pozabljena stvar". . .

Spomin na škofa Rožmana naj nas vedno znova opozarja, da ni dovolj, da za svoj narod samo delamo, čeprav je to delo neobhodno potrebno, ampak moramo za svoj narod tudi moliti, mnogo in vztrajno moliti. Če Gospod ne zida hiše, je zaman delo!

Ti slika
obuja
spomine?

**Fr. Valerian Jenko O.F.M. in
Fr. Janez Tretjak O.F.M.,
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands,
N.S.W. 2160 (Vhod v duhovniško
pisarno in stan za cerkvijo!)**
Tel.: 637-7147

**Slovenske sestre — frančiškanke
Brezmadežne, St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands,
N.S.W. 2160, Telefon kot zgoraj.**

SLUŽBE BOŽJE so pri Sv. Rafaelu vsako soboto zvečer ob sedmih (velja za dolžnost naslednjega dne); ob nedeljah ob osmih zjutraj (tiha maša), ob 9.30 pa glavna s petjem. Zakrament sprave lahko prejmete ob sobotah zvečer od pol sedmih dalje, ob nedeljah pa od devete ure do pet minut pred pričetkom maše. Priporočamo, da pridete za sveto spoved dovolj zgodaj, da se nanjo pripravite in da ste gotovi, da pridete na vrsto pred koncem spovedovanja. Slaba navada je priti zadnji trenutek, ne pripravljen in še ves zasopel. Taka spoved, četudi jo še "ujamete" pred mašo, ne more prinesiti kaj prida duhovnih sadov.

Za dobro spoved je potrebnih pet stvari: 1. izpraševanje vesti, 2. kesanje, 3. spoved, 4. trdni sklep in pa 5. zaščevanje (pokora). Priprava, ki je vključena v prvi točki, je dobra podlaga za vse ostale.

PRVI PETEK v avgustu (1. avgusta), bomo praznovali z večerno mašo ob sedmih. To je že naš osmi prvi petek v vrsti devetih, ki jih opravljamo letos. Po sveti maši bo običajna pobožnost v čast Srcu Jezusovemu. Naj spet omenim, naj naša pobožnost prvih petkov služi kot priprava na posvetitev naših družin Jezusovemu Srcu.

MARIJINO VNEBOVZETJE — 15. avgusta — pade letos na petek. Je tudi v Avstraliji zapovedan praznik. Mi bomo imeli praznično sveto mašo ob sedmih zvečer. Večerno mašo bomo imeli tudi na predvečer, v četrtek 14. avgusta. Poskrbite, da bodo vsi družinski člani na veliki šmaren prisostvovali maši, saj je to največji Marijin praznik.

WOLLONGONG. Slovensko službo božjo imemo v nedeljo 10. avgusta ob petih popoldan v Vila Maria kapeli. Kot običajno je slovenska šola od treh dalje v stolnični dvorani.

CANBERRA. Slovensko mašo imamo v nedeljo 20. julija ob šestih zvečer v Red Hill-u, vogal Hicks & Nuyts cest. Naslednja bo 17. avgusta ob 11.30 (torej predpoldne, ne zvečer!) istotam.

NEWCASTLE. Na vrsto pride slovenska maša v nedeljo 31. avgusta, ob šestih zvečer v Hamiltonu. Po maši v dvorani običajna čajanka.

Na vseh krajih naših slovenski maš je pred bogoslužjem tudi prilika za spoved.

DUHOVNA OBNOVA za matere in žene bo zopet v soboto 9. avgusta ob sedmih zvečer. Povabite s seboj še svoje prijateljice, ne bo jim žal. Svet okrog nas je poln materializma, ki nas vleče v enako mišljenje. Potrebni smo duhovne hrane. In prav je, da smo začeli z duhovno obnovo prav pri ženah in materah, saj pravi pregovor, da žena pri hiši tri vogale podpira. S tem pa seveda nočem reči, da možem duhovne obnove ne bi bilo potreba. Upam, da bomo v kratkem začeli z duhovnimi obnovami, ki bi vzele v pošteb skupno ženo in moža, mater in očeta.

MLADINSKO SREČANJE bo 27. julija (ta dan je tudi maša s petjem mladinskega zbora) in 10. avgusta. Na nedeljo 24. avgusta pa bo odpadlo zaradi Walkathona (upam, da bodo mladinci pri njem sodelovali!)

PRVO SV. OBHAJILLO bo pri Sv. Rafaelu v nedeljo 14. septembra pri glavni maši. Letos imamo majhno skupino otrok — devet jih je vsega skupaj. Molimo zanje, da bi ostali dobri in da bi črpali moč za zgledno krščansko življenje iz sv. evharistije.

Družine, katerih otroci so prejeli letos prvo obhajilo na domači fari, pa bi želele na omenjeni dan tudi njih pridružiti naši prvoobhajilni skupini, naj nam to sporočijo najkasneje do začetka septembra.

Znova bi rad poudaril, kako važna je skrb, staršev, da bo prvoobhajanec imel tudi v bodoče možnost pogostega sv. obhajila. Sicer je ves odgoj zastoj. Kolikokrat sem že to zapisal! Pa zopet ponavljam, ker vidim, da se mnogi starši tega ne zavedajo.

SV. BIRMA bo pri Sv. Rafaelu na nedeljo 28. septembra. Sestra Mirjam že od začetka leta pripravlja kandidate na prejem tega važnega zakramenta. Potrebno pa je, da tudi starši pomagajo birmancu s tem, da ga spodbujajo k dobremu z besedo in predvsem s svojim krščanskim zgledom. Samo po sebi se razume, da je redna družinska in zasebna molitev ter udeležba pri sveti maši nujno potrebna, če hočemo nositi ime katoličana. Tudi je skrb staršev, da se birmski kandidat redno udeležuje pripravljalnega pouka. Za vsak izostanek zahtevamo opravičilo.

O NOVOMAŠNIKI v Sloveniji boste verjetno brali kje drugje v tej številki. Bogu bodimo hvaležni za te poklice, zlasti s tem, da molimo k Dobremu Pastirju, naj vzbudi čim več delavcev za božji vinograd.

NABIRKA za lačne je na nedeljo 29. junija prinesla \$77.96. Denar smo dodali vsoti 40-urnega posta (40-hour Famine), katerega končnega obračuna pa še nimam. Pohvaliti moram naše mladince, ki so se za ta post od petka do nedelje zavzeli in prejeli od sponzorjev kar lepe vsote za lačne.

DVE ZLATI POROKI smo imeli pri nas v tem letu.

Na praznik sv. Jožefa, 19. marca, sta med sveto mašo obnovila zakonske obljube in prejela jubilejni blagoslov MILAN HREŠČAK in MARIJA MAGDA r. Čuk. Poročila sta se točno pred petdesetimi leti, prav tako na praznik sv. Jožefa, in sicer v samostanski kapeli sester noterdamk v Ilirski Bistrici. Dolga leta sta nato živela v Trstu, kjer je bil Milan poklicni trgovec. Med tamkajšnjimi rojaki sta bila splošno znana in spoštovana. Milan je pomagal marsikateremu rojaku, zlasti s svojim znanjem jezikov. Pred dobrim letom sta prišla v Avstralijo k svojima hčerkama Nevi in Saši.

Druga zlata poroka pa je bila na nedeljo 6. julija med našo službo božjo.

Tokrat sta bila jubilanca ANTON ILIJAŠ in Terezija r. Ujčič. Poročila sta se 2. julija 1930 v župni cerkvi sv. Cirila in Metoda v Podgradu. Po rodu sta oba iz Račic. V zakonu sta imela sedem otrok, od katerih jih je pet med pokojnimi. V Avstralijo sta prišla leta 1963 in sicer

k sinu Dragotu in hčerki Dragici por. Novak.

Obema paroma v zlatu čestitamo k lepemu življenjskemu jubileju ter jima želimo, da bi še dolgo v zdravju in zadovoljstvu uživala skladno in zgledno zakonsko življenje. Kako potrebni so nam danes taki primeri dolgoletne zakonske zvestobe! Saj je žal tudi med nami toliko ločenih zakonov. Če bi jubilate vprašali, kaj jim je pomagalo, da so vztrajali v zakonu pol stoletja kljub križem in preizkušnjam, bi nam gotovo odgovorili, da so se zavedali svetosti in neločljivosti zakona, imeli trdno vero in zaupanje v Boga, da so molili in se udeleževali redno nedeljske maše.

HVALA VSEM, ki so nas doslej podprli pri gradnji dvorane s prostovoljnim delom in darovi. Vztrajajmo! Vsak naj pomaga po svojih močeh! Kot sem že omenil, smo s finančnimi sredstvi pri kraju. Zato sem vesel rojakov, ki so se odzvali na prošnjo v junijskem "Rafaelu", da bi darovali v gradbeni sklad po dva dolarja na teden. Še druge naprošam, da se jim pridružijo. Vsi skupaj pa molimo zlasti za duhovni blagor naše skupnosti. Zavedati se moramo, da nam poslopja ne bodo pomagala, če ne bomo močna, versko in narodno zavedna skupnost.

PREBERITE OGLAS za "Dobrodelno večerjo" 26. julija! Cena večerje vključuje tudi steklenico pijače po želji. Za otroško varstvo bo poskrbljeno v knjižnici poleg dvorane. — Vstopnice so na razpolago v našem središču.

WALKATHON je našim rojakom že znan. Letos ga bomo imeli na nedeljo 24. avgusta. Zopet bomo hodili v Villawood — dolžina celotne poti je 12 kilometrov. Vsi se zavzemimo, da bo akcija uspela! Zato radi sponzorirajte prosilce. Nabiralne pole za nabiranje darovalcev so med mladino že razdeljene, pa tudi nekateri starejši so se že prijavili za hojo in še ste dobrodošli. Tisto nedeljo poje pri glavni maši mladinski zbor pod vodstvom Ivana Koželja, po maši pa se podamo na pot. Po povratku čaka vse udeležence na cerkvenem dvorišču bar-b-q kosilo. Računamo, da bodo okrog ene ure že prvi nazaj.

Predlanskim so bili med udeleženci Walkathona celo rojaki iz Wollongonga. Morda tudi letos ne bodo izostali. Saj je prireditev med šolskimi počitnicami in naslednji dan ni brige s šolo.

ZAKAJ? — Čeprav sem že večkrat pojasnil, zakaj je prišla za gradnjo najprej na vrsto dvorana in ji bo Dom počitka sledil, je še vedno o tem povpraševanje (da ne rečem perganje). Dvorana nam je nujno potrebna za razne dejavnosti središča. Saj nimamo zadostnih prostorov za krščanski nauk, za mladinska srečanja in razne sestanke, za pevske vaje, slovensko šolo . . . Eno skupino slovenske šole moramo imeti na pevskem koru, kar je zelo neugodno. Dvorana je ob resnem premisleku domala pogoj, da bomo imeli mladino, ki bo našemu središču zagotavljala nadaljni obstoj. Tudi nam ne bo treba najemati več tujih prostorov, kar ni poceni. In dovolj je postajanja po cerkvenih vogalih ob nedeljah po maši, kar — zlasti ob slabem vremenu — ni nič prijetno. Vse-

SYDNEYSKI ROJAKI!

Društvo sv. Ane vabi na

DOBRODELNO VEČERJO,

ki bo v dvorani sv. Rafaela,

**27. Reservoir Road, BLACKTOWN,
v soboto 26. julija ob sedmih zvečer.**

Cena trodelni večerji je \$12.- po osebi.

Večerji bo sledil ples
ob zvokih ansambla "KRISTAL".

Prireditev je v prid gradbenega sklada
sydneyškega verskega središča.

Vabljeni!

kakor cerkev in dvorana druga drugo dopolnjujeta.

Prepričan sem, da večina naših dobronamernih rojakov in rednih obiskovalcev verskega središča pozna in prizna potrebo in korist dvorane. Proti dvorani so tisti, ki jim versko središče ni prav nič pri srcu, ali pa celo trn v peti. Zato zanj tudi niso nič darovali, znajo pa o njem veliko govoriti.

Te vrstice pišem zato, ker se tudi dobronamernih ljudi in iskrenih prijateljev središča ob negotovanju polago-

ma prime malodušje, da začno dvomiti o potrebi dvorane.

Nergači imajo res čudovito potrpljenje pri svojem razdiralnem delu in svoje mreže široko razpredene — celo v Brisbane sem ob zadnjem obisku slišal odmev njihovega negotovanja. Zato jih ne poslušajte, ampak jih zavrnite in razkrinkajte. Avtorji teh negativnih govoric me ne hote spominjajo na Juda Iškarijota, ki se je pohujševal nad ravnanjem Jezusa in apostolov . . .

P. VALERIJAN

Blejski grad — pogled iz zraka

Vse, kar je pamet ustvarila v enem stoletju, more srce uničiti v trenutku. — Mane.

*

Jezik srca so tudi oči. — Moore.

*

Pamet ne more razrešiti problemov srca. — Milton.

*

Veselo srce dela človeka zdravega. — Pregovor.

*

Jezik modrega človeka je v njegovem srcu. — Pregovor.

*

Molka se naučimo s pametjo, govorjenja pa s srcem. — Richter.

*

Brez bogatega srca je bogastvo ubog revež. — Emerson.

ZADNJO PRILIKO nudi avstralska oblast vsem ilegalnim priseljencem, da se javijo in uredijo svojo pristojnost, je izjavil emigracijski minister Mr. Ian Macphie ob razglasitvi posebne **amnestije**, ki se je zdaj pričela in bo trajala do konca leta. Problem priseljencev, ki so v Avstraliji brez uradnega dovoljenja, se je pričel zlasti leta 1973 z uvedbo takoiimenovanega "easy visa" sistema. Amnestiji v letih 1974 in 1976 problema žal nista rešili: četudi je avstralska vlada iskreno mislila, se je zaradi protipropagande poslužilo ugodnosti komaj nekaj tisoč ljudi. Morda bo zdaj uspeh večji.

Računajo, da ima danes Avstralija okrog 60.000 ilegalnih priseljencev.

AFGANISTAN je izrazito muslimanska dežela, kjer katoličanov praktično ni. V kolikor je znano, delujeta tam samo dva katoliška duhovnika, en Italijan in en Francoz. Skrbita predvsem za tujce in otroke. P. Serge de Laugier je povedal dopisniku neke francoske revije, da je njegovo misijonsko delo predvsem molitev za Afganistance, ki se vsak dan rodijo in vsak dan umirajo. Krščansko občestvo skuša ustvariti s skupino mladih v starosti od deset do osemnajst let, ki se zbirajo okrog njega.

BOJKOT moskovskih olimpijskih iger, njegova uspešnost ali neuspešnost, je še kar naprej v razgovoru, v dnevnih časopisih in radijskih ter TV-novicah. Žal ne bo uspel kot bi lahko, če bi svobodni svet poznal komunizem in razumel komunistični sistem. Tako pa so mnega deljena, izvor vseh debat na tem polju pa v različnem pojmovanju in odnosu do športa v svetu. Medtem

ko Zapad zagovarja popolno neodvisnost športa od vsake politike in ideologije, je v komunističnem svetu vsakdo prezet s propagando, da sta šport in politika nedeljiva enota. Tam je vsaka športna zmaga herojsko dejanje in propaganda razglša svetleče športne rezultate sovjetskih atletov kot sad političnega sistema. Tako tudi v zvezi z letošnjo olimpijado sovjetska propaganda že dolgo zatrjuje, da bodo te olimpijske igre daleč prekašale vse prejšnje, ker jih pripravlja socialistična država ipd.

Britanski tednik "The Economist" pravi, da bi po vseh dolgotrajnih pripravah na letošnje olimpijske igre sovjetski državljani občutili vsestranski bojkot bolj kot vsak bojkot prodaje žita in surovin, ali pa zmanjšanje trgovine na tehnološkem polju. Ljudstvo ne bi nikoli zvedelo, da je sovjetski vdor v Afganistan kriv kakega pomanjkanja ali zapore gotovih prodaj. To bi znala oblast brez težav prikriti. Ne bi pa mogla prikriti, da manjkajo napovedani športniki in tisoči napovedanih obiskovalcev. Ob tem "bolečem ponižanju" bi se nujno tudi sovjetsko ljudstvo vprašalo, kje je vzrok pojavi. Zato so bojkot iger pozdravili kot najuspešnejše sredstvo tudi številni sovjetski oporečniki na Zahodu in v SZ, žal pa se zanj niso enotno zavzeli športniki svobodnega sveta. Kako klavrno se je izkazala Avstralija, vemo iz dnevnih časopisov.

Izgovor, da športa ni mešati s politiko, je lepo zvaneča fraza, a polna hinavščine. Vemo, da je francoska komunistična partija leta 1936 zahtevala bojkot iger v Berlinu, češ da gre za politično priznanje Hitlerju. Dejstvo je tudi, da Mednarodni olimpijski odbor ni imel posebnih težav, ko je šlo za izključitev Nacionalne Kitajske (Tajvana) in Južnoafriške republike iz raznih mednarodnih športnih zvez . . .

KAJ ZANIMIVI so tile podatki o Avstraliji: Eden od štirih današnjih prebivalcev Avstralije ni bil rojen v Avstraliji, ampak se je priselil. Avstralsko prebivalstvo danes sestavlja 115 različnih etničnih skupin z domala enakim številom jezikov in seveda kultur. Med avstralskimi katoličani pa je danes 45-50 % vernikov, ki niso anglokeltskega pokolenja. To so dejstva, ki nujno morajo vplivati na razvoj pete celine in tudi na bodočnost avstralske katoliške Cerkve.

ZAČETEK razgovorov med katoličani in pravoslavci je napovedal papež Janez Pavel II. Katoliški in pravoslavni teologi naj bi se sestali na otoku Patmos, kjer je evangelist Janez v izgnanstvu pisal zadnjo knjigo nove zaveze. Cilj razgovorov je končna združitev obeh verstev, kar seveda še ne bo jutri. Sleherni korak k združenju pa je le dobrodošel, saj nas je Kristus sam učil moliti, "da bi bili vsi ENO" . . .

SILNA DELAVNOST sedanjega papeža Janeza Pavla se kaže tudi iz dveh knjig, ki sta nedavno prišli na svetovni knjižni trg. Vsebujeta 462 papeževih govorov, ki jih je imel v prvih 257 dneh svojega papeževanja: od izvolitve pa do 30. junija 1979. Torej skoraj po dva govora na dan. Izredna intelektualna sposobnost, pa tudi telesna sila, ki je ni vsakdo zmožen.

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

VSE KAŽE, da se je država Peru povrnila v demokracijo. Volitve pred par tedni so pomenile konec dvanajstletom vojaške vlade, perujsko življenje pa zdaj poteka v demokratičnem vzdušju. Sredinski kandidat Fernando Belaunde Terry je postal novi predsednik — torej isti, ki ga je leta 1968 vojska strmoglavila. Obe sredinski stranki sta na volitvah pobrali večino glasov, levica pa komaj par odstotkov. Očitno je, da je ljudstvo pokazalo svojo reakcijo na levičarski takoiimenovani "perujski poskus", ki je skušal izvesti svojevrsten gospodarski in socialni razvoj, pa je pripeljal deželo do velikega gospodarskega poloma. (Pa še celo gospodarski strokovnjaki iz Jugoslavije so jim prišli pomagat, da bi prilili tako opevano "samoupravljanje" perujskim razmeram . . .)

PRAŠKI kardinal Tomašek je nedavno izjavil, da so bili zadnji razgovori med zastopniki češkoslovaške vlade in Vatikanom spet brez slehernega uspeha. Vlada izkorišča v svoje namene duhovniško zvezo "Pacem in terris", ki je bila ustanovljena leta 1971 prav zaradi večje kontrole verskega življenja in duhovniške dejavnosti. Še vedno je zelo omejeno izdajanje verskih knjig in listov, v semenišča smejo sprejeti le določeno število gojencev, za delovanje redovnih družb ni svobode. Le tri škofije od trinajstih imajo trenutno rednega škofa.

VELIKO držav po svetu je že prenehalo s smrtno kaznijo in — zanimivo! — nekatere so jo po več letih brez nje ponovno uvedle, ker so se zločini enostavno množili in je bilo kriminala vedno več. Mnoge države se resno sprašujejo, ali so razni nasilneži, množični morilci in podobni strahovi človeštva vredni milosti. Kaj bo pomenila "varnost sveta", če bo šlo tako dalje?

So pa države, ki se ne brigajo za svet in njega vprašanja, zase pa hočejo ustaviti povodenj na drastičen način — s strahom pred kaznijo, ki se zdi modernemu in naprednemu človeku nezaslišana. V Pakistanu je vojaška vlada nedavno uzakonila nekaj takih kazni: Tam bo v bodoče prešustvo kaznovano s smrtjo, nečistovanje med neporočenimi s sto udarci biča, enako pitje alkoholnih pijač in krivo pričevanje. Zasačenim tatovom bodo odsekali za kazen roko ali nogo . . .

Ob teh poročilih je našim zapornikom res lepo kot na letovišču. Imajo vsega, le svobode ne, ki so si jo sami zapravili. Pa so celo med njimi že na vrsti stavke, protesti in zahteve raznih pravic . . .

KAJ zanimivi in žalostni obenem so bili izidi ankete, ki jo je izvedla italijanska revija "Famiglia Cristiana" o življenju in mišljenju italijanskih otrok med osmim in dvanajstim letom. Kakšen je njihov odnos do vere? Kakšno je sodelovanje staršev pri verski odgoji?

Samo 9% italijanskih otrok se z očetom in materjo pogosto pogovarja o verskih vprašanjih, 61% pa nikoli. Pri osmih od desetih otrok je skupna molitev v družini nepoznana. Samo 20% staršev redno spremlja svoje otroke ob nedeljah k maši, medtem ko nedeljsko mašo redno obiskuje 64% vseh otrok, katere je anketa zajela.

Približno ena četrtnina otrok je izjavila, da vsak večer in vsako jutro redno molijo.

Med anketiranimi otroki je dve tretjini takih, ki so že bili pri prvem svetem obhajilu. Od teh jih je 42% izjavilo, da so bili v preteklem letu več kot desetkrat pri obhajilu, 6% med njimi pa po prvem obhajilu niso več pristopili k zakramentom.

Res zanimivo bi bilo napraviti podobno anketo med avstralskimi slovenskimi otroki. Bi nas rezultati osramotili, preplašili, ali prijetno presenetili? Menim, da to zadnje lahko kar izpustimo. Naši starši pa naj se ob gornjih podatkih le malo izprašajo vest, kaj bi njihovi otroci odgovarjali na slična vprašanja. Tudi mi pozabljam, da zgledi bolj vlečejo kot pa besede . . .

DOMAČA HRANA SREDI MELBOURNA!

"THE SAUSAGE MACHINE"

TAKE-AWAY SHOP

CENTRE PLAZA,

Cnr. Bourke and Swanston Sts.

Nudimo Vam klobase, pečnice, krvavice in razne slične dobrote nepečene za nakup, ali pa pečene na oglu (Charcoal Grill), postrežene s hrenom, gorčico, raznimi solatami ali kislim zeljem.

Domače juhe: ječmenova, grahova, lečna.

Na razpolago orehova in makova potica, sirova pogača, jabolčni zavijač in druge dobrote.

Priporočata se Valerija in Miha ROPRET

Telefon (samo zvečer): 435 1183

OPALI

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro

BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV, izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane . . .

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 Wattletree Road,

EAST MALVERN (Melbourne), 3146

Telefon: 509 1611

KOTIČEK

POŠTA

naših mladih

MOJA PIŠKA

MOJA PIŠKA, MALA PIŠKA —
BOLJ JE ČRNA KAKOR MIŠKA,
PA IZNESLA JE ŽE JAJČEK,
JAJČEK BELI, KAKOR ZAJČEK.

MATI SO MI GA OCVRLI,
PA SO DJALI PIŠKI VRILI:
"ČE NANESLA BOŠ OBILO,
TI KORUZA BO V PLAČILO."

IT'S
IN
EVERY
SLOVENIAN

DRAGI OTROCI!

V tej številki vam predstavljamo sydneyjsko dekle VESNO JAZBEC. Rojena je bila leta 1955 kot prvorojenka Milana Jazbec, doma iz Komna, in Milke r. Švagelj, doma iz Štanjela. Družina živi v Petershamu, kjer je Vesna obiskovala osnovno šolo in končala High School, nekaj let pa bila tudi gojenka šole v fari sv. Brigite, Marrickville. Nato je nadaljevala študije na Riverina College, Wagga-Wagga, N.S.W., kjer je tri leta študirala umetnost in eno leto vzgojeslovje ter prejela diplomu. Tako se je usposobila za gimnazijsko učiteljico. To leto je nadomestna učiteljica umetnosti po raznih sydneyjskih srednjih šolah, ko je redni učitelj zadržan ali bolan. V prihodnjem letu upa dobiti stalno zaposlitev, verjetno nekje v notranjosti države N.S.W. Baje je navada, da mlade učiteljske moči pošljejo za prva leta na podeželje, kasneje pa si lahko same izbirajo službeno mesto.

Vesna se v prostem času rada bavi s kiparstvom in slikarstvom. Obiskovalci Jazbečeve družine lahko hitro opazijo, da ima dekle talent. Za fizikulturo pa se poslužuje kolesarjenja in tekanja. Za kar ji posebej čestitamo na tem mestu, pa je to, da gladko govori slovensko. Pravi, da bi šla rada v Slovenijo in se izpopolnila v jeziku, dočim jo Italija privlači zaradi znamenitih

Dragi striček!

Tisto uganko KIT-NIT-SIT sem tudi jaz uganil. Ne bom rekel, da sam: moj ata mi je pomagal in rekel, da ni nič težka. Odposlal jo pa nisem, ker sem mislil, da me tako ne boš izžrebal. (Ja, kateri ptiček ti je pa to povedal? Op. strička) Zdaj pa mi je žal. Ko bi poslal uganko tudi jaz, bi bil edini od zunaj Viktorije — saj si pisal, da so se oglasili samo iz Viktorije.

Zdaj pa Ti, dragi STRIČEK, rešuj mojo uganko: **kdo sem in odkod?** J. K. sta za začetek mojega imena in priimka. Da bo treba v drugo državo za mano, pa sem že prej povedal.

Me res zanima, če boš uganil. Pa za enkrat še ne vem, kakšno nagrado bi pripravil zate. — Lepe pozdrave, ha, ha, ha! — J. K.

Menda lahko že kar naprej povem, da bo težko uganiti. Še kraja ne, ker je pismo oddano — v Melbournu. Zato bodi zame kar Johnny Klobasa, nagrado pa si obdrži — v spomin na STRIČKA!

Pa naj zastavim vsem otrokom novo uganko, če jo bo kdo znal uganiti. Takole se glasi:

Nikogar jaz ne prenočujem,
čeprav sem hišni gospodar,
le po svetu krog potujem,
vendar sem doma vsekdar.

Kaj je to?

Če bo kaj odgovorov, bo spet žreb določil nagrado. Poskusite!

Lepe pozdrave vsem! — Vaš STRIČEK.

• • •

umetnin, ki jo posebno zanimajo. No, morda se ji bo kdaj tudi ta želja izpolnila.

Vesna ima mlajšega brata Igorja, ki je tudi priden študent. Obema želimo v življenju še dosti lepih uspehov.

YARRAVILLE, VIC. — Iskreno se zahvaljujem vsem, ki ste mi ob nenadni, tragični smrti nepozabnega moža in očeta **Cani Aleksandra Myeda** stali v pomoč, darovali molitve in cvetje ter se udeležili pogreba. Posebna zahvala dragim sorodnikom, vaščanom in prijateljem, saj bi brez Vas te dneve težko preživela. Hvaležna sem tudi p. Baziliju in p. Stanku za sožalje, somaševanje in udeležbo pri pogrebu, p. Baziliju zlasti tudi za tolažilne slovenske besede pri pogrebni maši. Bog Vam vsem stotero povrni! — **Zalujoča družina MYEDA: vdova Marija s sinom Mihaelom in hčerko Magdaleno.**

SUNNYBANK, QLD. — Vemo, da tudi mi dolgujemo za naročnino, ne vemo pa koliko. Vsekakor nas je urednikova oz. upravnikova omemba o tem v MISLIH spomnila, kaj je naša dolžnost. Zato prilagamo dvajset dolarjev, pa nam ob priliki sporočite, če bi ne bilo dovolj (Ni bilo tako hudo in kar deset dolarjev je šlo lahko za Tiskovni sklad. Bog povrni! — Op. ur.)

Hvala za MISLI, ki jih redno prejemava. Vedno naju razveseli njih poučna vsebina, saj smo takega branja vsi prav potrebni.

Hčerka Veronika, ki ste jo dali v Kotiček naših mladih avgustove številke 1977, je od predlanskega božiča poročena. Zaposlena pa je tu v Brisbane kot socialna delavka med paraliziranimi bolniki. Torej je dosegla, za kar je takrat posvečala svoj študij. Kot vidiva, jo delo v pomoč bližnjemu zelo veseli.

Prisrčen pozdrav! — **Plaznikovi.**

CAMPBELLTOWN, S.A. — Spet se oglašam s poročilom o nabranih darovih za zambijskega misijonarja p. Miha. Precej časa sem odlašal, ker pa kar ni kaj več novih darov, prosim za objavo. Morda pa se bo ob tem branju še kdo zbudil iz spanja.

Tole smo nabrali od zadnje objave: \$50.- Helena Pirc, \$30.- Alojz Poklar, Paula Zemljak; \$20.- Nikolaj Bric; \$5.- Anton Jesenko, Emilija Kregar. Iskrena zahvala!

Misijonar p. Miha mi je nedavno pisal in izraža svojo hvaležnost, da mu pomagamo pri misijonskem delu. Opravičuje se, da se toliko časa ni oglasil. Bil je preobremenjen z delom, ker je poleg svoje župnije oskrboval tudi sosednjo. Sredi junija pa se vrne župnik — Poljak po roku — in bo za nekaj mesecev skrbel za faro p. Miha, ko ta odhaja v avgustu domov na zasluženi oddih. Za letošnjo veliko noč je imel p. Miha 168 katehumenov, ki so bili krščeni in so obenem prejeli še birmo. Imel je tudi obisk svojega škofa. Obenem so proslavljali petdesetletnico — zlati jubilej — škofije, kar je dalo vsem misijonarjem dosti dela in skrbi. Pa kot piše: vse je teklo v najlepšem redu. Tudi državni predsednik Kaunda se je udeležil glavne proslave in povedal nekaj lepih besed o delu Cerkve.

Še enkrat: hvala vsem dobrotnikom zambijskega misijona! Vsi bralci MISLI pa bodite prisrčno pozdravljeni! **Alojz Poklar.**

Pohvale vreden je trud g. Poklarja za misijone, P. Miha tudi uredništvo MISLI vsem toplo priporoča. Ur.

Iz slovenske naselbine San Justo, okraja argentinske prestolnice Buenos Airesa v Južni Ameriki, smo prejeli sledeče pismo: **Rada bi dopisovala s slovensko mladino v Avstraliji. Bi bilo to mogoče? — Študiram literaturo. Sem prof. za osnovno vzgojo in glasbo ter v tem delujem. Poučevala sem nekaj let tudi v slovenski osnovni šoli, tri leta pa že poučujem (slovstvo) tretjemu letniku slovenske srednje šole.**

Da me bolje spoznate, naj za konec povem, da je moj očka doma iz vasi Grad, Cerklje na Gorenjskem, mama pa je Dolenjka iz Čateža pod Zaplazom. Vsi štirje otroci (poleg mene še Kristina, Janez in Lučka) smo rojeni že tukaj v Buenos Airesu.

Najlepša hvala in slovenske pozdrave vsem!

**Miriam Jereb,
SARANDÍ 3312,
1754 SAN JUSTO,
BUENOS AIRES,
ARGENTINA**

Lepa prilika za naše študente, pa tudi za mladino, ki je študije že končala. Menim, da bi takole dopisovanje prineslo korist na obe strani. Miriam pa hvala za idejo in začetek. — Urednik.

HORVATH SCHOOL OF MUSIC

*Poučujem harmoniko (slovenske pesmi!)
na domu kjer koli v Melbournu
(za A.S.A. in A.M.E.B. izpite in spričevala)
Prodajam tudi harmonike.*

**PETER HORVATH
23 SALISBURY RD., ASHWOOD, VIC. 3147
TELEFON: 277 6148**

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA

J. M. THAME

E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja —
"Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

SYDNEY, N.S.W. - Želo dolgo se nisem oglašil, zdaj pa sem se namenil, ker mislim, da tista peščica rojakov, ki tako vztrajno pomaga graditi našo cerkveno dvorano, zasluži javno pohvalo. Peščica sem zapisal, ker je njihov številni primerjavi s številom rojakov velikega Sydneya res majhna. In to so v glavnem isti ljudje, ki so pomagali pred sedmimi leti graditi našo cerkev sv. Rafaela. Žalostno, a resnično, da tako malo rojakov razume potrebo sodelovanja pri tako važni zadevi, ki je obenem še enkratna. Kdor to priliko zamudi, jo izgubi za večne čase. Tega bi se moral zavedati vsak sydneyški Slovenec, ki ima poleg narodne zavesti tudi še nekaj krščanskega

**1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109**
Telefon: 842 5666 (vse ure)

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja (pri nabavi poštinih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila, zavarovanja, fotografij za potne liste . . .) Vam je na uslugo

**Obiščite našo pisarno,
ki ima lastni prostor za parkiranje!**

ERIC GREGORICH

Zaradi avtomobilske nesreče žene Veronike, sodelavke in solastnice najinega podjetja,

prodajava ali pa dava v najem

po zelo ugodni ceni
lepo vpeljano trgovino s hrano
sredi Melbourne:

"THE SAUSAGE MACHINE" TAKE-AWAY-SHOP

(Preberite oglas na strani 219 te številke!)

Lepo delo za dve osebi,
tretja oseba za pomoč od 11 do 3 ure
dnevno.

Kličite ob večerni uri **telefonsko številko**
435 1183.

V. & M. ROPRET

duha v sebi. Res me zanima, kdo ne bo rad videl svojega imena na častni spominski tabli dobrotnikov, ki bo v novi dvorani bodočim rodovom govorila, kdo je pri zidavi sodeloval s svojim delom ali darom.

Sicer pa: glavno je, da naše delo Bog zapiše v knjigo življenja. Pa se nekateri menda kar trudijo, da bi bila njih stran prazna . . .

Kakor cerkev, tako bo tudi dvorana služila verskim in kulturnim namenom naše narodne skupine, ne kakšni politični sekti. En vzrok več, da vsi poprimemo za našo zares skupno zadevo! Odzovite se torej, sydneyški rojaki!

Vsem najlepše pozdrave in na svidenje pri Sv. Rafaelu! — **Peter Bizjan.**

GLEN WAVERLEY, VIC. — Ker zbirate imena za Matico pokojnih rojakov v Avstraliji, naj še jaz enega dodam. Tukaj smo imeli soseda, ki pa se sicer ni dosti družil z rojaki, ker je imel ženo Avstralko. Ime mu je bilo **ŠTEFAN SIMRAJH**, doma je bil iz okolice Maribora, star pa je moral biti nekaj čez 35 let. Z družino

(ima štiri otroke) se je nato odselil v Tasmanijo in o njem nismo več slišali do nedavnega, ko smo zvedeli preko sosedov novico, da je rojak Štefan letos v februarju v Tasmaniji umrl. Podrobnosti mi niso znane, če bom zvedela kaj več, bom sporočila.

Tako naj kot Slovenec vsaj pride v Matico mrtvih, če že v življenju ni imel preveč prilike družiti se z rojaki. Morda ga kdo le pozna in bo zanj zmolil kak očenaš.

Lepe pozdrave vsem! — **Vlasta Zupančič**

Rešitev JUNIJSKE KRIŽANKE:

Vodoravno: 1. kava; 4. krst; 9. potop; 10. totem; 12. pelod; 13. poker; 15. Ig; 16. lon; 18. lak; 19. te; 20. res; 21. VA; 22. ER; 23. bus; 24. dopis; 26. molj; 27. povzdigovanje; 31. oves; 32. torek; 33. niz; 34. te; 35. ej; 36. kip; 39. en; 40. srk; 41. zal; 43. la; 44. vesna; 46. napor; 48. klovn; 50. ajdov; 51. Avar; 52. Leon.—**Navpično:** 1. kol; 2. atol; 3. vodovod; 4. ap.; 5. KT; 6. ropar; 7. stok; 8. tek; 9. pege; 11. metulj; 12. pir; 14. resje; 17. napitek; 18. lesorez; 23. bon; 24. DZS; 25. Igo; 26. mak; 27. ponev; 28. ovinek; 29. vez; 30. vejanje; 34. trava; 37. ilov; 38. par; 40. snov; 42. Lado; 45. sla; 47. pon (edeljek); 49. NR; 50. Al.

Junijsko križanko so poslali: Sestra Masimiljana, Vinko Jager, Jana in Viktorija Gajšek, Emilia Šerek, Lucija Srnc, Anton Šajn, Karla Twrdy, Ivanka Žabkar, Francka Anžin in Marija Špilar.

Izžrebana je bila **Lucija Srnc**.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

“FRANK’S AVTO ŠOLA”

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Otroška preprostost. — “Mama, poglej, tale koza pa ima prav tak obraz kot teta Mica!” — “Milica, tako ne smeš govoriti!” ! “Ah, kaj, saj me koza ne razume. . .”

*

“Janez je šel k zdravniku po bolniško potrdilo.”

“Kaj pa mu je?”

“Vodo napeljava k svoji novi hiši. . .”

*

Žena oponaša možu: “Vse je moje, da veš: hiša, oprava, perilo. . . Le kaj si imel, preden si me vzel, to bi rada vedela?” — “Mir,” odgovori mož.

INCOME TAX RETURNS

Skozi vse leto nudimo poklicne usluge
pri Vaših raznih davčnih obveznostih in problemih.

MERCURY TAX SERVICE

518 SYDNEY ROAD, BRUNSWICK, VIC. 3056

Telefon: 387 7055 (2 liniji)

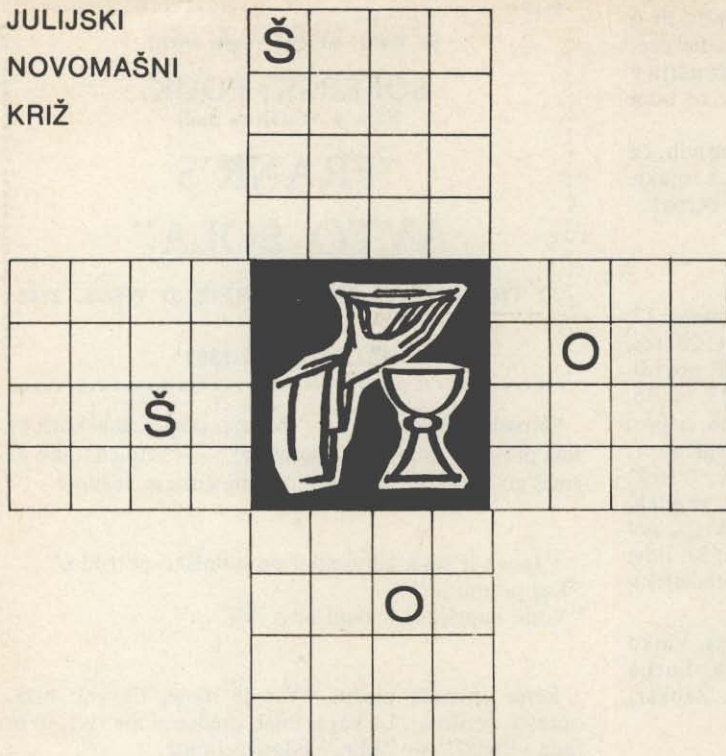
Uradujemo:

od ponedeljka do petka 9 am.—8 pm.
v soboto in nedeljo: 9 am.—3 pm.

Lastnik podjetja:
STANKO PENCA

NO APPOINTMENTS NECESSARY

JULIJSKI
NOVOMAŠNI
KRIŽ

Kot vidite, je križ sestavljen iz štirih kvadratov. Vsak ima šestnajst polj, ki jih bo treba izpolniti s črkami odgovarjajočih besed:

Zgornji kvadrat (vodoravno): 1. hiti mimo, blisne; 2. moško ime; 3. živi, stanuje; 4. rimski bog ljubezni.

Spodnji kvadrat (vodoravno): 1. ovoj za shranjevanje listov papirja, dokumentov; 2. Mojzesov brat; 3. ime ptice (ni znana ravno po lepem glasu); 4. kosilo.

Levi kvadrat (navpično): 1. maskara; 2. moško ime; 3. tlači s silo, devlje notri; 4. najmanjši delček kake prvine.

Desni kvadrat (navpično): 1. domače ime za rudarja; 2. eden skupinskih plesov; 3. platnice; 4. del telesa.

Vsak pravilno izpolnjen kvadrat skriva po dve besedi (levi in desni vodoravno, zgornji in spodnji navpično). Z njimi ti leva in desna stran križa povesta znani slovenski pregovor. Isti pregovor ponovita tudi zgornja in spodnja stran križa.

Rešitev pošljite na uredništvo do 5. avgusta, ko bo žrebanje!

*

Profesorska. — Po šolski uri se stari profesor naglo vrne v razred in vpraša učence: "Ali nisem pustil morda v razredu svojega klobuka?" — "Ne, gospod profesor. Saj ga imate na glavi . . ." — "No, potem pa le nisem tako pozabljiv, kot pravijo!" profesor veselo odhaja.

Temu se smejejo doma . . .

- Za ovce je molža smisel življenja.
- Za nategovanje pasov se najbolj zavzemajo tisti, ki nosijo naramnice.
- Jugoslovani gledajo slab program na najdražjih televizorjih na svetu.
- Recepte za uspeh ponujajo predvsem tisti, ki niso uspeli.
- Bil je tako vesten, da je kradel samo med službenim časom.
- Bodite nerealni — zahtevajte mogoče!
- Imamo samoupravne inštrumente, a kaj, ko nanje igra vsak po svoje.
- Med učitelji je vse manj tistih, ki živijo od poučevanja.
- Naše cene so kakor naši otroci: vsako leto zrastejo.
- Pred vojno so nekateri imeli vse, drugi ničesar, po vojni je pa ravno narobe.

SLOVENKA, stara 42 let, ki živi že dvajset let v Združenih ameriških državah (pred tremi leti ji je umrl mož, edini sin je že odrasel in neodvisen), želi resnega poznanstva z avstralskim Slovincem svojih let. Ženitev ni izključena, zato pridejo v poštev samo samci ali vdovci, ne ločenci. Naslov za iskreno dopisovanje posreduje uredništvo MISLI.

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

**Za razne prilike smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!**

**ZA POROKO: 75 različnih barvnih fotografij
s poročnim albumom vred — samo \$120.—
Slike za potni list — v dvajsetih minutah!**

Dr. J. KOCE, 72 Essex Rd., Surrey Hills, Vic. 3127. — Tel. 836 3862

(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Misliah)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Imam v vseh večjih mestih Evrope in Amerike ne samo poslovne ampak tudi prijateljske zveze.

**TOUR WORLD INTERNATIONAL, 155 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 654 1233, Consultant Dr. J. KOCE**

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN

LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.

Full denture service and repairs.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUS
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

Ste poravnali naročnino za MISLI???

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5 % na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY

DESIGNED AND MADE

IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

E.Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev
se melbournskim Slovencem priporoča
za prodajo novih in starih pisalnih,
računskih in podobnih strojev vseh znamk.

Izvršujemo vse vrste popravil!
V zalogi imamo slovenske črke ČŠŽ,
ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

Telefon:
544 8466

9 Tennyson Ave.,
CLAYTON, Vic. 3169

Melbournski rojaki!

Zelite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOŠI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma
Bruna in Alme SDRAULIG
(komaj miljo in pol od Slovenskega grička
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH
Telefon: 437-1868

Melbournskim Slovencem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509,

doma: 470 4046 and 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako delo!

Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbourn
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS

1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOUK

■ Kaj pa NAROČNINA?

**SLOVENSKO-AVSTRALSKO
DRUŠTVO CANBERRA Inc.**

pozdravlja vse rojake
in brave MISLI
s pristrčnim vabilom:

**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo različno vsakovrstno postrežbo in številne slovenske pijače.

Tudi Vam bo vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

